

PŘIJETÍ ZA SYNA – 2. DÍL

kázáno 18. 5. 1960 v Jeffersonville

Skloníme své hlavy dnes večer jako církev, jako skupina vyvolených a věncích lidí, neboť chceme dnes večer učit Tvé Slovo, jak zaujmeme své místo v Těle, do něhož náležíme a kde jako údy Těla Kristova můžeme spolupracovat.

Předstoupíme nyní přímo před Boha a každý z nás otců myslí na to, jak by to bylo, kdyby se jednalo o naši malou dceru, jak by naše srdce v nás hořela a byla zraněná a že bychom ihned poprosili církev o přímlyvné modlitby. Srdce otce hoří a bolí, Pane; nechť tato velká Osoba – Duch svatý vejde nyní do jeho srdce a odejme každý stín pochybnosti a každé bolesti a dá mu vědět, že Ty jsi Bůh a žádná nemoc v Tvé přítomnosti nemůže obstát, jestliže je vykonán Tvůj božský příkaz Tvou církví a Tvým lidem.

Od poslední neděle jsem v tomto týdnu přemýšlel, zatímco jsem se modlil o způsobu a možnostech modlitby. Pro svět to vypadá, jako bychom neměli žádnou zbraň, avšak tento malý prak zasáhne smrtelně, jestliže je držen v nikách víry. Ó, Pane, kéž by naše modlitby byly plným zásahem, takže smrt, která se vznáší nad dítětem, byla zasažena a temnota ustoupila od nemocničního lůžka tohoto dítěte, malé dívenky. Kéž nad ní zazáří světlo přítomnosti Boží a přijde z nemocnice jako zdravé dítě.

Bože, víme, že hned za řekou očekávají naši milí a to je nádherné. My však milujeme své maličké. Proto prosíme, Pane, abys zachoval život dítěte ke Svě cti. Jako Tvá církev vyhrožujeme smrti a říkáme: Přestaň, nemůžeš vzít toto dítě, neboť si na jeho život činíme nárok kvůli království Božímu. Dej tyto věci, Pane, aby hned odešla tam, kam ji odkážeme ve jménu Ježíše Krista, našeho Zachránce. Amen.

Věříme? Nevěděl bych, co bych měl dělat, kdybych nebyl křesťanem. Prostě bych nechtěl déle zůstat. Neexistuje nic, pro co bychom mohli žít, nežli vést druhé ke spasení, to je to nejlepší, co znám.

Dnes večer bychom měli začít s malým ohlédnutím se na naši předchozí lekci. Proto bych se chtěl pokusit přečíst celou kapitolu, jestliže se k tomu dostanu. Pravděpodobně k tomu budu muset vzít i neděli ráno a večer, jestliže je vám to vhod, abych byl s to církvi objasnit, co bych chtěl, aby pochopili. Je to nádherné najít své místo. Nikdo nemůže něco učinit, ledaže by přesně věděl, co činí. Jak by to bylo, kdybys potřeboval operaci a byl by tu mladý doktor, který právě přišel ze školy a ještě nikdy neoperoval. Může být mladý, dobře vypadající, může mít vlasy učesané, pěkně oblečený, dobré společenské vystupování a podobně. Řekl by: „Skalpely a všechny nástroje mám vysterilizovány a připravené.“ Ale ty bys měl při tom takový divný pocit. Měl bych raději nějakého starého lékaře,

který tuto operaci již často konal, kdybych měl jít pod nůž. Nechtěl bych někoho, kdo právě přišel ze školy, ale někoho se zkušenostmi.

Ten s největší zkušeností, koho znám, kterého dnes večer můžeme volat, to je Duch svatý. ON je velký Boží Lékař a velký Učitel.

Dnes večer pokračuji v poselství z neděle. Odmítli Samuele se Slovem Pána a vyvolili místo toho Saule, syna Cis. Odmítli Samuele, který representoval Ducha svatého, protože mluvil tak, jak jej Duch řídil. Když upoutal jejich pozornost na to, řekl: „Přemýšlejte o tom, nikdy jsem vám neřekl nic ve jménu Pána, aniž by to Pán neučinil, žil jsem bezúhonně před vámi. Nikdo mne nemůže obvinít z hříchu.“

Tak i Ježíš řekl: „Kdo mne může obvinít z hříchu?“ Dále řekl: „Nepřišel jsem vás prosit o peníze, nic jsem vám nevzal. Všechno, co jsem vám přinesl z úst Pána, bylo k vašemu vlastnímu dobru.“

A lid dosvědčil: „To je pravda. To souhlasí, přesto bychom chtěli krále. Chtěli bychom být jako ostatní národy.“

Nuže, kniha Efeským, o níž dnes večer uvažujeme, odpovídá knize Jozue. V ní je rozdělováno dědické vlastnictví a přemožitelé jsou stavěni na své místo. Pohlédneme krátce zpět, abychom dostali výchozí bod dříve, než začneme s čtením 3. verše. Poslední neděli jsme zjistili, že Bůh ve Starém zákonu zaslíbil Izraeli zemi odpočinutí, neboť se stali pocestnými a poutníky. Byli v zemi, jež jim nenáležela a Bůh zaslíbil Abrahamovi, že jeho potomci budou bydlet 400 let jako cizinci u cizího národa a budou utlačováni, ale že budou silnou rukou vyvedeni a uvedeni do dobré země, mlékem a medem přetékající.

Když se čas zaslíbení naplnil, vzbudil Bůh někoho, kdo je měl do této země dovést. Kolik vás jich ví, kdo byl tento muž? Mojžíš. Všimněte si, je velmi dobrým předobrazem Toho, který nám byl dán, aby nás dovedl do země zaslíbené – Krista. Nuže, máme zaslíbení a to zaslíbení duchovního odpočinutí, zatímco to jejich bylo tělesné odpočinutí. Tak došli do země, kdy mohli říci, toto je naše země, již nejsme poutníky, stali jsme se usedlíky. Toto je naše země a zde máme pokoj. Zasižeme pšenici a založíme vinice a budeme z nich jíst. Až zemřeme, necháme to našim dětem.

Ó, chtěli bychom vejít do těchto věcí, týkajících se této země, do zákonů dědického vlastnictví – jako při Noemi a Rut s Bozem – a vyvolat si vše v paměti, jak tomu bylo tenkrát v Izraeli, když se nějaký bratr ocitl v bídě a zadlužil svůj majetek, musel nastoupit příbuzný jako výplatce. Jak podivuhodné. Mohli bychom se týden za týdnem zabývat touto kapitolou, aniž bychom ji vyčerpali. Tak rád se do ní ponořuji. Probírali jsme to jeden a půl roku, aniž bychom tuto knihu zanechali a mohli bychom u ní déle zůstat. Byla to tak

podivuhodná věc s tím vlastnictvím, že je nikdo nemohl vykoupit, jen příbuzný. Dovolte mi přinést důkaz, o němž jsem se před několika večery zmínil vám matkám.

Kolik vás se jich modlilo za své nezachráněné rodinné příslušníky? V pořádku. Tady to máte – vaše vlastnictví. Pavel tomu Římanovi řekl: „*Věř v Pána Ježíše Krista, pak budeš spasen ty i dům tvůj.*“ Máte-li dost víry pro své vlastní spasení, pak nehleďte k tomu, jak dalece tento mladík nebo tato dívka od Boha jsou vzdáleni, máte dost víry i k tomu, aby přesto byli spaseni. Bůh to nějak učinil. Kdyby je musel uvrhnout do nemoci, kdyby leželi umírající v nemocnici, budou zachráněni. Bůh to zaslíbil. Dědičné vlastnictví. Izaiáš říká: „*Nic zlého již nebudou činit a nepravě jednat na celé Mé svaté hoře, praví Pán.*“

Mám pro vás něco, doufám, že se dnes večer k tomu dostanu. Hoří to v mém srdci, když na to pomyslím. Nuže, jděme vpřed. Všimli jste si Mojžíše, toho velkého divotvorce, který provedl Izrael pouští až do zaslíbené země? On jim však dědičné vlastnictví nedal. Dovedl je až k té zemi, ale potom lidu rozdělil zemi Jozue. Souhlasí to? Tak dovedl Kristus Církev tam, kde jim bylo dáno k dispozici vlastnictví, jen Jordán musel být ještě překročen, avšak je to Duch svatý, jenž církev uvede do správného stavu, dá jednomu každému dary, místo a postavení. ON je hlas Boha, který mluví skrz vnitřního člověka, kterého Kristus zachránil – Duch svatý. Rozumíte všemu?

Přejdeme nyní k epištole Efeským. Stejným způsobem přivádí církev do stavu, do něhož náleží. Jozue jim přidělil přirozenou zemi. Nyní přivádí Duch svatý církev postupně podle pozic polohově do postavení, které jí náleží – do jejího dědičného podílu.

Nejdříve adresuje Pavel svůj dopis. Brzy potom zjišťujeme, že mu toto celé tajemství bylo zjeveno – a to ne v semináři, ne skrze teologa, bylo to božské zjevení Ducha svatého, kterého Bůh dal Pavlovi. Toto tajemství bylo od ustanovení světa skryté; řekl, že mu to bylo zjeveno Duchem svatým. Duch svatý mezi lidem přivedl jednoho každého na jeho místo a uvedl církev do správného postavení.

Nuže, Pavel zde začíná mluvit k lidem. Přemýšlejte o tom, toto je adresováno církvi, nikoli těm, kteří stojí vně. Pro ně je tajemství hádankou, nejsou s to, aby tomu porozuměli. Odchází to pryč nad jejich hlavami. Absolutně nic z toho nerozumějí. Ale pro církev je to med ve skále, nevyslovitelná radost, blažené vědomí, je to kotva duše, je to naděje a naše opora, skála věků, ó, je to všechno, co je dobré. Nebe i země pominou, ale Boží Slovo nepomine.

Ale člověk mimo Kanán o tom nic neví, stále ještě bloudí. Neznamená to, že není dobrým člověkem. To neříkám. Neříkám ani, že člověk v Egyptě není dobrý člověk. Jen ještě nepřešel do svého vlastnictví.

Zaslíbení, které bylo dáno církvi, se netýkalo přirozené země, ale země duchovní, neboť jsme královské kněžstvo, svaté společenství lidu. Nuže, toto královské kněžstvo, toto svaté společenství lidu, je lid zvláštní, vyvolaný, vyvolený, povoláný oddělený. Pro ně je celý svět mrtev. Jsme vedeni Duchem. Synové a dcery Boží jsou vedeny Duchem svatým – ne lidmi, ale Duchem.

Všechno je zabudováno v lásce. Mnozí se pokusili toto učit a bezpochyby velcí teologové do toho pronikli hlouběji, než bych mohl sám. Ale snažím se vám srozumitelně vysvětlit, že člověk, který je v Kristu, má Ducha svatého, může snášet člověka, který je převrácený. Je trpělivý, mírný, shovívavý, milý, pokorný, pravdivý, naplněný Duchem svatým, nikdy není negativní, vždycky kladný. Je to jiný člověk.

Ne člověk, který si myslí: „Kdysi jsme to měli, jásalí jsme. My metodisté jsme to měli. Ó, když jsme jásalí, byli jsme v oné zemi.“ To je dobré, tomu také věřím.

Potom přišli letniční. Mluvili v jazycích a říkali: „Máme to; každý, kdo mluví jazyky to má.“ Věřím tomu. Ale přesto jsme poznali, že mnozí to neměli. Vidíte?

Přicházíme k tomuto velikému skrytému tajemství, jež bylo od stvoření světa skryto a nyní v posledních dnech bylo zjeveno synům Božím. Věříte, že je to pravda, že synové Boží jsou zjevováni? Než budeme pokračovat, obraťme se na několik minut k Římanům 8. Přečtu vám něco. Pohleďte, zda to neodpovídá tomu, o čem zde mluvíme. Čteme z Římanům 8:19: „*Neboť celé tvorstvo vyhlíží toužebně zjevení synů Božích.*“

S toužebným očekáváním vyhlíží celé tvorstvo zjevení. Vidíte, zjevení! Jak to bude zjeveno? Bude to oznámeno. Celý svět na to očekává, i mohamedáni. Kolem nás, všude po tom touží. Kde je ten lid? Měli jsme mocně šumící vítr, měli jsme hrom a blesky, měli jsme olej a krev, měli jsme všechno možné. Ale zmeškali jsme naslouchat tichému jemnému hlasu, který měl na proroka takový účinek, že se zahalil do svého pláště, vyšel ven a řekl: „Zde jsem, Pane!“ Vidíte?

Celé stvoření vzdychá a očekává na zjevení synů Božích. Pavel nejdříve staví církev na místo, kam patří. Přečtěme si to ještě jednou, abychom měli souvislost.

„*Pavel, z Boží vůle apoštol Ježíše Krista, svatým a věrným v Kristu Ježíši, kteří jsou v Efezu.*“

Nuže, abyste to nezapomněli: Jak se dostaneme do Krista? Přistoupíme k nějaké církvi, abychom se dostali do Krista? Učiníme vyznání,

abychom se dostali do Krista? Postačí ponoření do vody, abychom se dostali do Krista? 1. Korintským 12:13: „Skrze jednoho Ducha jenž jest Duch svatý, budeme všichni veřtřeni do zaslíbené země.“ V této zaslíbené zemi nám patří všechno. Vidíte, bratři? Všechno, co je v zaslíbené zemi! Když Izrael přešel Jordán a přišel do zaslíbené země, porazili všechno. Přemýšlejte o tom. Nemyslete si, že v zaslíbené zemi nepodléháte nemocem, neznamená to, že budete imunní proti těžkostem, znamená to však toto, vpust'te to hluboko dovnitř: všechno náleží vám, povstaňte a zaberte to!

Pomyslete na to, Izrael ztratil někoho jen potom, když vešel do ležení hřích. Jediný způsob, jak můžeme ztratit vítězství je, když hřích vejde do tábora. Někde něco pak již nesouhlasí. Když Achán ukradl babylonské roucho a zlato, byl hřích v ležení a bitvu prohrávali.

Dejte mi dnes večer církev bez poskvrny, skupinu lidí, kteří plně spočívají v zaslíbení Božím, mají Ducha svatého a chodí v Něm, pak vyzvu každou nemoc, každé utrpení nebo cokoliv by tu bylo, každého Joe Lewise, který je v zemi se vši jeho bezbožností, všechny jeho nevěřící: přineste každou nemoc a každé utrpení a všichni odtud odejdou dokonale uzdraveni. Ano! Bůh dal zaslíbení a jen hřích nevíry je může zadržet. Za malou chvíli se k tomu ještě vrátím, co tento hřích je.

„...svatým, kteří jsou v Ježíši Kristu: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce a Pána Ježíše Krista. Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů!“

Jsmeli v Kristu, máme duchovní požehnání. Mimo Krista máme citové zážitky. V Kristu máme skutečné požehnání. Ne zdánlivou víru, žádné předstírání, nic nepravého. Ale dokud se snažíte tvrdit, že jste v zaslíbené zemi, aniž by tomu tak bylo, najdou vás vaše hříchy a budete zmítáni sem tam. Zpozorujete, že nemáte, o čem mluvíte. Ale jste-li v Kristu Ježíši, zaslíbil vám nebeský mír, nebeská požehnání, nebeského Ducha a všechno náleží vám. Jste v zaslíbené zemi v plném vlastnictví všeho. Amen. Jak obdivuhodné. Vejděme do toho.

„... neboť v Něm nás již před ustanovením světa k tomu vyvolil...“ O to církev tak velice klopýtá. *„...neboť v Něm nás již před ustanovením světa k tomu vyvolil...“*

V kom? V Kristu! V 1. Mojžíšově a ve Zjevení nyní vidíme, že nás vyvolil před ustanovením světa v Kristu. Nechtě mě přečíst další verš: *„...neboť v Něm nás již před ustanovením světa k tomu vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří.“*

Chtěl bych se zastavit u slova „předurčení.“ Nuže předurčení není: Bratra Neville vyvolují, ale bratra Beelera nevyvolují. To to není. Je to předvídání Boha, který věděl, kdo bude správný a kdo nesprávný. Skrze předvídání Bůh věděl,

co kdo učiní. Skrze Své předvídání určil, že všechny věci musí napomáhat k dobrému těm, kteří Boha milují, aby v budoucím věku všechny shrnul do jednoho, jenž je – Kristus Ježíš.

Dám vám malou ilustraci. Vrátime se k 1. Mojžíšově. Již jsem se toho dotkl v předešlém kázání. Bůh nazval Své jméno Bůh – Pán. Je to to Slovo El, Elah, Elohim, což znamená: sám v Sobě jsoucí. Nebylo nic kromě Něho, co by existovalo. Nebyl ještě vzduch, světlo, hvězda, svět, nebylo tu nic. Byl tu jen Bůh sám, El, Elah, Elohim. V Něm byly všechny vlastnosti. Víte, co je to atribut – nebo dovolte mi to říci tak, aby tomu i prostý člověk rozuměl, jsem přece sám prostý člověk, jemuž se to musí vysvětlovat: v Něm byla tato povaha. V Něm byla povaha, aby byl Otcem. Ale On byl sám v Sobě existující a nebylo nic, čemu by mohl být Otcem. V Něm bylo ještě více. Byl Bůh. A jako Bůh je předmětem vzývání. Byl sám v Sobě existující, El, Elah, Elohim, ale nebylo nic, co by Ho vzývalo. V Něm bylo, aby byl Zachráncem, ale nebylo nic, co bylo ztraceno. Vidíte? V Něm bylo, aby byl Uzdravovatelem, ale nebylo nic nemocného, aby bylo uzdraveno. Nic, co by bylo nemocné. Chápete ten obraz? (symbol) Tak Jeho vlastnosti, Jeho povaha vytvořily to, co je dnes.

Mnozí lidé řeknou: „Proč Bůh hned na počátku všechno nedokončil?“ Joe Lewis řekl: „ON je krutý a brutální.“ Joe Lewis odsoudil Jacka Coe. „ON je krutý a brutální.“ Něco takového, jako Bůh neexistuje, kdyby existovalo něco takového, byl by On...“ Ó, dal Mu nejrůznější jména. Hled'te, ale je to jen proto, že měl zde nahoře mnoho vědění, ale nic zde dole. (v srdci). To je to, kde to je.

Slovo to zde říká a On to skryl. Tato tajemství byla skryta – myslíte na to. Bible říká: „Od ustanovení světa“ – očekávajíc na zjevení synů Božích, aby byli církvi ukázáni. Chápete to?

Nyní bych chtěl přejít k další myšlence. Myslíte na to, během věku Mojžíšova, skrze věky proroků, v průběhu všech věků, oni čekali na poslední den, kdy tyto věci budou podle Písma zjeveny. To souhlasí. Synům Božím to musí být zjeveno. Je to, jak jsem již dříve řekl, jako s nějakou pyramidou, která se stále více sužuje do výšky.

Často jsem se zmínil o tom, že Bůh má tři Bible. První ve hvězdách - zvěrokruh. Viděli jste kdy zvěrokruh? Které znamení zvěrokruhu je první? Panna. Které znamení zvěrokruhu je poslední? Lev. Poprvé On přišel skrze pannu, po druhé přijde jako Lev z kmene Juda. Vidíte?

Druhá Bible je představena v pyramidě, tedy ve dnech Enochových, kdy se stavěly pyramidy. Jsou na nich prováděna různá měření. Nerozumím tomu. Ale dovedou na nich spočítat, kdy vypuknou války, kdy skončily a časové odstupy mezi válkami. Víte, jak daleko ve svých výpočtech došli? Nyní jsou

u královské hrobky. Jak byla pyramida postavena tehdy, bychom ji se vším, co máme k dispozici, dnes postavit nemohli. Nebyli bychom s to to učinit.

Pyramida se zužuje vzhůru do špičky, avšak závěrečný kámen nebyl nikdy dosazen. Závěrečný kámen nikdy na pyramidu nepoložili. Nevím, zdali víte, že Velká pyramida v Egyptě neměla nikdy závěrečný kámen. Proč? Závěrečný kámen byl odmítnut. Hleďte Kristus, Závěrečný kámen, byl odmítnut.

Ale růstem časového období Lutherova do věků baptistů, metodistů, letničních, jsme nyní přišli k Závěrečnému kameni, očekávající a žádající, aby Závěrečný kámen byl položen, aby budova byla dokončena. Nečetli jste v Písmu, že Kámen byl zavržen? Ovšemže víme, že je řeč o chrámu Šalomounově. *„Ale kámen, který byl zavržen, se stal kamenem úhelným.“* Říkám to jen, abych to znázornil obrazně.

Podle Bible žijeme v posledních dnech. Vrchol pyramidy se blíží, zanechali jsme ostatní věky za sebou. Je čas příchodu Lva, Závěrečného kamene, dnů zjevení se synů Božích. Eliáše, vidíte? Vidíte, na čem jsme? Nacházíme se přímo v konečné době. Kolik vás v tomto týdnu četlo v novinách, co řekl Chruščov a jiní lidé od politiky? Jsou připraveni a my také. Amen. Je to v pořádku. Jaká to přednost, jaký to den! Kdyby jen věřící poznali den, v němž žijeme.

Co myslíte, jak to viděl Autor této knihy? Viděl, že bude v posledních dnech očekávání a vzdychání, aby na konci času vystoupili synové Boží v moci Ducha svatého a byly zjeveny věci utajené od stvoření světa.

Vraťme se k pojmu *„ustanovení světa“*, abychom obdrželi zjevení a viděli, zda máme pravdu nebo ne. Doufám, že se to neposlouchá bezbožně, nazvu-li Boha Tatínkem, ale chtěl bych proto jednou říci, abyste tomu rozuměli. Otec chtěl děti. Co učinil? Řekl: „Nechť jsou tu andělé.“ Obklopili ho. Ó, je to krásné. Vzályli Ho, byl Bohem v této vlastnosti. Myslete na to, On byl El, Elah, Elohim, sám v Sobě existující, nic než jen On! Jako první potom přišli andělé. Andělé nemohli dále nic konat, než se Mu kořit. Nemohli být ztraceni, nemohli onemocnět, byli to nesmrtelné bytosti, tak nemohl rozvinout Svoji uzdravující moc. Nemohl dokázat Svůj spásný plán.

Poté řekl: „Učiním něco hmatatelného.“ Tak stvořil zemi. Když stvořil zemi, stvořil všechno tvorstvo a potom učinil člověka. Všechno, co na zemi vzniklo, vzalo svůj začátek v rosolovité hmotě (medúza) – jediné formě hmoty, jež plavala ve vodě a vyvinula se až k žábě, která je nejnižší formou života, kterou nalezneme, jak se tvrdí. Nejvyšší formou je člověk. Od žáby to šlo dále až k ještěrce a dále a dále. Pokaždé, když Duch svatý vydechl životní ódem (dech), vznikl nový, vyšší život. První, co vyšlo k Božímu obrazu, byl člověk.

Nikdy předtím nebylo a nikdy nebude stvořeno nic, co by stálo výše, než člověk. Neboť člověk je stvořen k obrazu Božímu. Vidíte?

Potom, když stvořil anděly, stvořil člověka. Jako muže a ženu stvořil je v jednom. On byl obojí, muž i žena. Když podle 1. Mojžíšovy stvořil Adama, učinil ho jako muže a ženu. Avšak v 1. Mojžíšově nebyl ještě žádný člověk v těle, aby obdělával zemi, žádný člověk v těle. Nikdo, kdo by se mohl něčeho dotknout a obdělávat pole, ale byl to člověk k Jeho obrazu. Bůh je Duch. To souhlasí. Učinil prvního člověka, jako muže a ženu je stvořil.

Premýšlejte o tom, měl všechno ve Svých myšlenkách. V neděli jsem to probral. Slovo je vyjádřená myšlenka. V myšlenkách Božích bylo, aby vyjádřil, zeje Bohem, který přijímá vzývání, že je Uzdravovatelem, Zachráncem a jakmile vyslovil Slovo, bylo provždy učiněno. Kdyby tak synové Boží dokázali setrvat na Slově Božím! Když Bůh řekne Slovo, stane se. Absolutně. Možná, že čekal. Chronologové a archeologové – všichni tvrdí, že svět je miliony let starý. Já to nevím, možná, že to byly triliony let. Nevím, jak dlouho to bylo. Bůh netrvá v čase. Nemá ani o minutu méně času než tehdy, kdy to vyslovil. ON je stále ještě Bůh. U Něho neexistuje čas. Nikdy předtím mi to nebylo jasné, až před několika dny. Věčnost, žádný včerejšek, žádný zítřek, vše je přítomnost. Všimli jste si kdy slova: „Já jsem“? Ne: „Já budu“ nebo: „Já jsem byl“. Je to věčné: „Já jsem.“ Hled'te: „Já jsem vždycky“.

On tedy chtěl věci uskutečnit v čase. Musel něco stvořit, co by Ho vzývalo. Stvořil všechno Svými schopnostmi. Stvořil člověka, ale člověk si připadal osamělý. Aby ukázal Svůj velký záměr, který měl s Kristem a Církví ve Svých myšlenkách, nevzal nový kus hlíny, aby stvořil ženu, ale vzal z boku Adama žebro a vzal z ducha Adamova ženskou část a vložil ji do tohoto žebra.

Vidíte-li nějakého muže, který jedná zženštile, pak je něco převráceného. A vidíte-li nějakou ženu, která si chce počínat jako muž, pak je něco převráceného. Hled'te, něco je zvrácené. Jsou to dva dokonale rozdílní duchové, ale dohromady dávají jednotu. Ti dva jsou jedno. Tak stvořil muže a ženu. Neměli nikdy stárnout, nikdy zešedivět, nikdy zemřít. Jedli, pili, spali, tak jak my to činíme, ale nevěděli, co je to hřích.

Nebudu se zmiňovat o semenu hada, ale ponechám to pro jiné kázání. Byl jsem vyzván, abych to odvolal, ale ať přijde někdo, kdo mi dokáže něco jiného. Rád bych to viděl. Ale po všem tom, když vešel hřích, co se stalo potom?

Vysoko nahoře, miliony a miliony mil od nás vzdálen, je veliký prostor a tam je dokonalá láska – agape. Pokaždé, učiníte-li nějaký krok na této cestě, přiblížíte se k ní o píd'. Poznáváte, jak málo z toho pronikne na tuto zemi. Je to stín stínu. To je to, co máš ty, to je to, co mám já, stín. Jen stín stínu, stínu lásky agape.

Je v tobě něco, v ženě, v muži, kteří překročili dvacítku, co touží po tom, aby to tak zůstalo. Máte jen pět let, to je od 15 do 20. Po 20 začnete umírat. Do 15 let jste ve vývinu a od té doby jste dospěli až do 20 let. A po 20 se domníváte, že nyní jste v nejlepším mužném věku. To říkáte, ale nejste. Umíráte, odhoříváte, bez ohledu na to, co děláte. Bůh vás vystavěl až k tomuto věku, ale pak začnete umírat. Co se stane? Začínáte umírat, ale něco je ve vás, co říká: „Chtěl bych zůstat 18-letý.“

Chci se vás na něco zeptat. Jaké by to bylo, kdybyste se narodili před 500 lety a až dodnes zůstali 18-letí? Nebyli byste starožitností se svými 500 let starými ideemi, kdybyste byli ještě mladou slečnou s tehdejšími názory, dříve, než sem všli puritánští osídlenci? Nemyslíte, že by bylo lépe být 500 let starý, než zůstat stát? Vidíte, něco by bylo převrácené.

Řekneš: „Cítím se velmi dobře, bratře Branhame, je mi 18 let a cítím se dobře.“ Miláčku, dovol, abych ti něco řekl. Víš, zda tvá matka ještě v této minutě žije, není-li v této bohoslužbě? Víš, zda tvůj přítel, nebo přítelkyně nebyla před několika okamžiky usmrcena? Můžeš vědět, zda v příštím jitru nebudeš ty mrtvolou v domě? Víš, zda vyjdeš živ dnes večer z kostela? Je to taková nejistota. Nic není jisté. Ať je ti 15, 12, 19, 75 nebo 90 let, vše je nejisté. Nevíš, kde se nacházíš. A přece dychtíš po tom, abys byl 15- nebo 18-letý. Co to způsobuje?

Nu, kdyby ti mohlo být opět 18 a u tohoto věku bys zůstal stát a nikdy nebyl nemocný, potom bys musel mít kolem sebe lidi, kteří by zůstali právě tak, jinak by ti odrostli. Lidé by přišli do jiného věku a ty bys zůstal zpět jako starožitnost. Bylo by to pro tebe horší, než kdybys s nimi zestárl. Ale v tobě je touha vrátit se k této době. Je to trochu něco božského, malý stín shora, který to způsobuje.

Před několika dny, o 7 hodině ráno mě vzal Duch svatý ze Své dobroty a Své milosti z tohoto těla. Věřím tomu. Zda tomu tak bylo, nebo ne, nemohu říci. Ale přešel jsem do oné země, viděl jsem ty lidi a všichni byli mladí. Viděl jsem nejkrásnější lidi, jaké jsem kdy ve svém životě viděl. A On mi řekl: „Mnozí z nich byli 90 let staří. Obrátili se skrze tvoji službu.“ Žádný div, že křičeli: „Můj bratře, můj bratře.“

Nuže, nebeské tělo! Neboť jestliže zemřeme, nejsme žádný mýtus, obdržíme tělo. A kdyby jeden každý z nás zemřel, ba i kdyby atomová bomba nás v této minutě roztrhala, po pěti minutách bychom si potřásali navzájem rukama a padali si kolem krku, plesali a jásali a oslavovali Boha. Ó, ano! Bratr a sestra Spencerovi, nejstarší pár, oni budou 18-20 let staří. Bratr Neville by byl jen mladým mužem a i já bych jím byl. Všichni bychom tak byli. To je pravda. „Byl-

li by tento pozemský stánek v němž přebýváme, zbořen, máme již jiný, který nás očekává.“

Když je dítě při přirozeném porodu od matky odděleno, je to maličké tělíčko, které se sem a tam kymácí. Odpusťte ten výraz mladé ženy. Jestliže se to stane, jsou svaly plné života. Když přijde na svět, nejdříve se nadechne a právě pak hned vstupuje přirozenost duchovního těla do tohoto děťátka. Tato hlavička se otáčí a hledá matčin prs, kde začne pít. Kdyby to neučinilo, ani by se mléko nespustilo.

Všimli jste si telete, když se narodí? Jakmile má sílu, aby se postavilo na nohy, jde rovnou k matce, obejde ji a začne sát. Kdo mu to řekne? Když toto pozemské tělo přijde na svět, pak již čeká na něho duchovní tělo. Ó, haleluja! „*A když je tento pozemský stánek zbořen, čeká jeden tam nahoře.*“ Jakmile z tohoto vyjdeme, vejdemo do jiného. Do takového, který nepožaduje doušek chladné vody, který to již nepotřebuje. Takový, který nejí, neboť není z prachu země. Ale jsou právě tak skuteční, cítí, potřásají si ruce a milují, všechno je dokonalé. Toto tělo čeká na druhé straně. Je to část nás. Jsou tři těla.

Váš věčný život začíná právě zde u oltáře. Zde začíná vaše věčnost. Ó, pro vás začíná věčný život již zde. Potom jste znovuzrozeni. Synové Boží. Jestliže zemřete, když smrt zasáhne vaše tělo a srdce přestane bít a zemská kolečka se zastaví, pak tento malý stín, jež je stínem stínu, se stane v okamžiku stínem. Stane se stínem, potom malou kapkou, potom řekou, v nejbližším okamžiku oceánem a po malé chvíli stojíte v přítomnosti vašich milých, kteří již jsou na druhé straně, oděných v roucho nebeského těla, takže se navzájem poznáváte, navzájem milujete. Budete proměněni v mladého muže a mladou ženu. Přesně to. Tady počkáte až do příchodu Pána Ježíše. Jednoho dne On přijde v oslaveném těle. Myslete na to, tam mají nebeské tělo, ale dosud ne oslavené, zmrtvýchvstalé tělo. Nebeské tělo. Jednoho dne opustí ve svých nebeských tělech s Ježíšem nebe.

„Nechci vás bratři nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nekormoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s Ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.“
1. Tesalonickým 4:13–16.

Tato nebeská těla sestoupí dolů a přijmou vzkříšená těla pro tuto zemi. „*Potom my živí, kteří se dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.*“

„... již nebudu pít plodu ovocné révy až do toho dne, kdy ho budu pít s vámi znovu v království Mého Otce.“ (týká se svatební hostiny.) V těch třech a půl letech ukončí antikrist svou vládu. Celý svět bude zničen, Židé vyvoláni, Josef se dá poznat Židům. Vzpomeňte si, když se dal Josef poznat svým bratrům, nebyl přítomen ani jediný pohan. Ten děj znáte, Josef byl v každém způsobu dokonalým typem na Krista. Josef nařídil svým bratrům, aby vzali Benjamina s sebou a když přišli a spatřil malého Benjamina, nemohl se již zdržet. Řekli: „Ó, to je on? Dopustili jsme se bezpráví, když jsme chtěli svého bratra Josefa zabít.“ Židé poznají, že jednali převráceně, až se jim Kristus dá poznat. Josef byl tak pohnut, musel plakat. Propustil svou ženu a své děti, strážce a všechny, kteří kolem něho byli. Poslal je do paláce. To souhlasí. Jen v přítomnosti Židů řekl: „Jsem Josef, váš bratr. Jsem váš bratr.“

Tu padli na zem, roztráslí se a řekli: „Nyní přijmeme trest, neboť jsme zabili našeho bratra. Řekli jsme, zeje mrtev a on nyní je mocným vládcem.“

On odpověděl: „Bůh to tak učinil, aby zachoval vaše životy.“ Právě to je důvod, proč to Bůh učinil, aby zachránil nás pohany. Ale pohané byli v paláci. Haleluja! Josef, který byl odmítnut svými bratry, si vzal nevěstu a tato nevěsta byla z pohanů, ne z Židů. To souhlasí.

Kam půjdeme nyní? Až oblékneme oslavené tělo, až toto nebeské tělo se stane oslaveným tělem, nastane velký čas. Rozumíte, co míním? Potom mohu jít a říci: „Bratře Humesi, pojďme dnes ráno k Otci.“ ON je Bůh. Nyní Ho známe jako Zachránce a Uzdravovatele.

Nikdy neexistovalo něco takového, jako stvoření hříchu. To se neposlouchá dobře, že? Hřích není žádné stvoření. Ó, ne! Hřích je překroucení. Existuje jeden Stvořitel a to je Bůh. Hřích je spravedlnost překroucená. Co je lež? Překroucená pravda. Jistě. Co je kletba? Je to Boží požehnání, překroucené v kletbu a použité místo požehnání. Hřích není žádné stvoření. Je to překroucení. Satan nemohl stvořit hřích, zkazil jen, co stvořil Bůh. To úplně souhlasí. Smrt je zkažení života.

Dávejte pozor! Potom půjdu a řeknu: „Bratře Humesi, bratře Beelere a vy bratři, pojďme k Bohu Otci. Udělejme malou cestu. Přece máte rádi hory...“

„Jistě!“ Tam v novém světě jich existuje několik milionů.

„Pojďme, projdeme se po nich.“

„Při východu slunce je uslyším a zatímco budou ještě mluvit, odpovím.“ Všichni se tam budeme procházet, 500 let bude jen malá cesta. S milionem let je to totéž. Naslouchá se to fantasticky, ale je to pravda, neboť tam čas neexistuje. Je to věčnost. Když se tam budete procházet, víte, koho potkám?

Řeknu: „To je přece sestra Georgie Bruceová! Sestro Georgie, je tomu již dávno, co jsem tě naposledy viděl. Vypadáš jako vždy.“ Mohla by být miliony let stará, ale bude mladá, jako vždy. Bude hladit lva po zádech a já řeknu: „Jak se ti daří šelmo?“ A on zamňouká.

„Ó, byla jsem tam dole a mluvila s některými sestrami u velkých květin. Tak uběhlo asi 500 let.“

Nu, zní to bláznivě, ale je to pravda. Souhlasí to přesně, tak to Bůh předzřídil. Sestro Georgie, buď požehnána, žádné utrpení tam již nebude, nic z toho všeho. Půjdem na vrcholek hory a řekneme: „Bože a Otče, byl jsem jednou ztracen. Nacházel jsem se ve špině a hříchu, Otče, Bože, Ty jsi mne zachránil.“ Lidé, kteří to chtěli vyjádřit, ztratili rozum.

Poslední verš písně: „Láska Boží,“ byl nalezen na vnitřní zdi jednoho psychiatrického ústavu. Muž, který se snažil odít ve slova lásku Boží, napsal ten verš na vnitřní stěnu své cely. Jak se On snížil, aby zachránil hříšníka. Jak zemřel! Jeho láska sestoupila k nám, aby zachránila tebe i mne. Mluvme o uctívání – andělé nevědí nic o tom. Klanění andělů spočívá jen v tom, že svými křídly sem a tam pohybují a volají haleluja, haleluja! Ale o milosti nevědí nic.

Když přijde na to: Byl jsem ztracen a nyní jsem byl nalezen. Byl jsem mrtev, ale nyní opět žiji. Ó, Bože, byl jsem v hříchu, byl jsem ve špině, byl jsem dole na smetišti! To je to nejlepší, co ti mohl život dát. Přišli jste kdy k nějaké hladě smetí? Je to nejodpornější páchnoucí místo, u něhož jsem kdy byl. Čichat ten kouř tam, mě dělalo nemocným. Představte si, ležet ve starém čoudu tam dole. Tak nemocní, že se vám žaludek obrací, jako po požití ricinového oleje. Hled'te, tak nemocní, jak jen můžete být. Krysy tam pobíhají a pokoušejí se vás ohlodávat. To vám nabízel život. A potom sestoupí někdo k vám a vezme vás vzhůru. Jste skutečně staří, nemůžete si pomoci a někdo vás napřímí a promění v 18-letého mladíka a přivede vás na výšiny hor, do rozkvětu zdraví. Ó, tam je dobrý čerstvý vzduch a dobrý doušek studené vody. Chtěl by ses potom ještě někdy vrátit ke smetišti? Ne, bratře, nikdy! Nevracej se nikdy ke smetišti!

Nuže, to to znamená, přátelé. O tom pojednávalo vidění nebo proměnění, ať to bylo cokoli. Říkám vidění, neboť si myslím, že někdo se cítí dotčen, mluví-li se o proměnění. To to bylo. Nu, to je ono, co Bůh učinil, aby přivedl k Sobě syny a dcery. Kdo jsou tito lidé? Co učinili tito lidé, aby si to zasloužili? Jak toho dosáhli? Od začátku tomu Bůh chtěl, dříve, než byl kdy stvořen jaký anděl. Kolik jich ví to, že On je nekonečný?

Vás trojiční bratry bych nechtěl zranit, ale jak pro všechno na světě byste mohli z Ježíše udělat oddělenou osobu od Boha? Kdyby byl Pán poslal jinou osobu, aby šla a zemřela, aby někoho zachránila, byl by On nespravedlivou bytostí.

Existovala jen jedna cesta pro Boha, aby pocítil bolest smrti a vzal od nás osten smrti a my byli Jím samým vykoupeni. Proto Mu přísluší uctívání. Ježíš byl člověk. Určitě jím byl. Byl Mužem narozeným z panny Marie, ale Duch v Něm byl Bůh – neomezený, v Něm přebývala plnost Božství tělesně. ON byl Jehova-Jireh, Jehova-Raphi. ON byl Jehova-Manasse, Jehova-náš Štít a Ochrana, náš Uzdravovatel, je Alfa i Omega, Počátek i Konec, První a Poslední, který byl, je a bude; Kořen a Výstřelek Davidův, Hvězda jitřní, On byl všechno ve všem, v Něm přebývala plnost Božství tělesně.

Smrt měla vždy osten a lidi bodla. Ďábel řekne: „Ach, mám tě, neboť jsi mne poslechl. Bodnu tě, přivedu tě do hrobu. Krev ovce ti nemůže pomoci, je to jen krev zvířete.“ Ale Bůh ve Své moudrosti věděl, že přijde Beránek, předurčený od ustanovení světa. Ó, ano. ON vyčkával, až se čas naplní. Ale jednoho dne, když tento Beránek Boží, tento Muž přišel, byl sám satan překvapen. Prohlížel si Ho ze všech stran a řekl: „Jsi-li Syn Boží, pak učíš tohle! Jestliže jsi Syn Boží, vykonej zázrak a učíš z kamenů chléb, ať to vidím. Ano, zavážu Ti oči a budu Tě bít a jsi-li Prorok, pak nám řekni, kdo Tě uhodil! Nevěřím, že jsi tento velký Muž. Jsi-li to Ty, pak nám jasně řekni, kým jsi!“ Hleďte, všechno to: „Ó, řekni nám, kým jsi!“ Neotevřel úst Svých. Nechal ho v nejistotě.

Podíval se na Své učedníky a pravil: „*Mohl bych prosit Svého Otce a seslat by Mi 12 legií andělů.*“

„Ó, to není On! Hleďte, jak krvácí! Bůh Tě nevyslyšel, kdybys Jím byl, potom ... Pojd'te, vojáci, plivejte Mu do obličeje.“ Poplivali Ho, naposmívali se Mu, trhali Mu vousy. „Ó, to není On! Ne, to nemůže být On. Vrazím Mu osten. Nyní Tě dostanu! Teď Tě mám!“

Když zvolal: „*Eli, Eli! Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil?*“ To zvolal jako člověk.

V zahradě Getsemane Jej opustilo pomazání. Víte, musel zemřít jako hříšník, ne za Své hříchy, ale za mé, za tvé. Tady se zjevila láska, když vzal naše hříchy na sebe. Ó, haleluja! ON vzal moji vinu na Sebe. Tu byl On, nemohl otevřít úst Svých. Řekli: „Víte, já si myslím, že byl jen obyčejným člověkem, nenarodil se z panny, neboť osten smrti Ho zasáhl.“

Přišel a zasadil Mu osten, ale tentokrát to bylo ve špatnou chvíli. Jeho osten byl vytažen. Od té doby ho ztratil, nechal ho tam. ON vstal třetího dne a řekl: „*Byl jsem mrtev a aj, jsem živ na věky. Mám klíče pekla a smrti.*“ Ó, ano! Nepoznal, kým On byl. „*JÁ jsem živ, i vy živi budete.*“ Nyní se to ještě neukázalo.

Po Svém zmrtvýchvstání, když se vrátil k těm Svým, mínili mnozí: „To musí být strašidlo. Něco duchařského musí být s tímto Mužem. Jestli jste Ho viděli, pak to muselo být nějaké vidění.“

Ne, byl to skutečně Ježíš. Tomáš řekl: „Až uvidím Jeho ruce a bok, pak vám řeknu, zdali je to On. ON řekl: „Zde jsem. Máte-li chléb a rybu, tedy Mi přineste.“ Přinesli Mu to a On tam stál a jedl. Nuže, jedí duchové? Duch nemá tělo a kosti, jako my. ON řekl: „JÁ to jsem.“

Jan řekl: „Dosud se neukázalo, v jakém těle budeme. Ale až se to ukáže, budeme Jemu podobní.“ Byl On někdy v duchovním těle? Ó ano, Bible říká: Když zemřel, sestoupil do nejnižších míst a kázal duším v zajetí. Jak sestoupil dolů a jak to učinil? ON měl smysly, mohl cítit, slyšet, mluvit. Kázal v téměř těle, jak jsem je tam viděl oslavené. Kázal v řiši smrti duším, které nečinily pokání, když Boží shovívavost trpělivě čekala ve dnech Noemových.

On velikonočním ránu vstal, nebylo možné, aby Jeho tělo spatřilo rozklad, neboť David, prorok, předpověděl: „*Neboť nenecháš duše Mé v pekle a nedopustíš, aby Tvůj svatý spatřil porušení. Proto se zaradovalo srdce mé a zpléslas jazyk můj; a i tělo mé odpočine v naději.*“

Během 72 hodin, dříve, než mohl nastat rozklad, tělo, které odešlo v duchovním těle, aby kázalo v žaláři duším, jež byly neposlušné v době Noemově – a pomíjející, obléklo nepomíjitelnost. ON nám ukázal, že byl člověkem. Haleluja. Vstal a jedl.

Tak Ho uvidíme bratře Ewansi, až bude sedět na trůnu Davidově. Haleluja! Budeme se tam procházet a vykonáme cestu přes hory na dobu milionu let. Již jen málo dní, již jen málo minut a přejdeme a shromáždíme se tam.

V čas jídla řeknu: „Sestro Woodová, kde jsi byla celý čas? Připadá mi to, jako bych tě byl viděl před 15 minutami.“

„Ó, je to již 2 000 let, bratře Branhame.“

„Aha, jak se cítíš? Ó, nemůžeš jinak, než se cítit jen dobře. Moji milovaní bratři, pojd'te, ukáži vám všem něco. Tady je pramen vody, nejlepší, z jakého jsem kdy pil.“ A obdržíme dobrý studený nápoj. Sáhnu vzhůru, abych utrl velký hrozen vína a všichni se posadíme a budeme z něho jíst. Nebude to obdivuhodné? Tak to bude. Tak to je.

Jak to obdržíme? Jak to víme? Bůh nás před ustanovením světa předurčil. Koho? Ty, kteří jsou v zaslíbené zemi.

„...v Něm nás již před ustanovením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před obličejem Jeho. Ve Své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu milosti Jeho, (abychom Ho chválili podle Jeho Slova. To je On. Ó, Bože, chceme Jej chválit) ...a chválili slávu milosti Jeho, kterou nám udělil ve Svém

nejmilejším. “ V Kristu jsme byli přijati. V Něk jsme vykoupeni Jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny.

Musím se vrátit k „přijetí syna,“ ale chci se na okamžik zastavit u slova hříchy. Všimli jste si toho? Víte, že Bůh hříšníka nezavrhně kvůli jeho hříchům? ON ho nezavrhně proto, že je hříšník. Nezavrhně hříšníka proto, že kouří. Je tak jako tak hříšníkem. Vidíte? Hříšník nejen že hřeší, ale on je hříšník. Ale vy jste křesťané, víte, co je hřích. Hled'te, zde mluví k církvi, aby ji usměrnil. Vidíte?

Odpuštění hříchů. Hřešíme, ale hříšník je hříšník. Bůh mu neodpouští. Řeknete: „Někdo šel a zastřelil někoho. Co s tím učiníš?“ To není moje věc. Nejsem reformátor, jsem kazatel. O to se stará zákon. Oni jsou to, kdo lidi potrestají. Řeknete: „Dopustil se cizoložství.“ To je věc zákona. To stojí mezi ním a zákonem. Nejsem reformátor. Nesnažím se lidi polepšit, chtěl bych, aby se obrátili. Jsem kazatel, můj úkol je, abych ho přivedl k Bohu. Jestliže hřeší, pak je to jeho věc, vždyť je to hříšník. Bůh ho soudí na vyšší úrovni. Je hříšník od prvopočátku a již předem odsouzen. Neučinil ani začátek. Nemá žádný postoj. Nejen že hřeší, ale je hříšník.

Nemůžete jít na ulici a říci: „Tolik a tolik je noc a zbytek toho není noc.“ Ne, všechno je tma; všechno je noc. Tak to říká Bůh. Prostě je to hříšník, to vyjadřuje všechno. „Nuže,“ řeknou, „učinil tohle, v tom se nachází ve tmě, zbytek ale je jasný den.“ Ale já vím, že je to prostě všechno tma. To je to.

Nemohu říci: „Jen tato část je světlo.“ Ne, všechno je světlé. Hled'te, všechno je světlé. Nemůžete říci, kolik. Jestliže se v tom ale nachází černý bod, je tu tma.

Hříchy. Máme odpuštění svých hříchů skrze Jeho krev. Jeho drahocennou Krev. „...*pro přebohatou milost...*“

Jak na ně zapomeneme? Proto, že jsme toho hodni? Učinili jsme něco, aby nám byly naše hříchy odpuštěny? Čím? Jeho milostí.

Pane, přicházím s prázdnýma rukama, nic nemohu učinit, nic přinést. Hled'te! ON mě předurčil, zavolał, vyvolil. Já jsem Jeho nevyvolil, On vyvolil mě, vyvolil tebe. Vyvolil nás všechny. My jsme Ho nevyvolili. Ježíš řekl: „*Nikdo nemůže přijít ke Mně, ledaže by ho dříve Otec přitáhl a všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně. A nikdo nebude ztracen, kromě syna zatracení, aby se naplnilo Písmo.*“ Vidíte? ON řekl: „*Všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně.*“

Je pozdě, že ano? A zdá se, že s tím nikdy nebudu hotov, ani jsem ještě správně nezačal. Musím si pospíšit, musím se velmi spěšně na několik okamžiků vrátit ke svému tématu Synovství. Odpusťte mi, prosím. Dovolte, abych se vrátil k tomu tématu.

Někteří z vás sem jeli celou cestu z Georgie pro tento jeden večer. Bůh vás požehnej. Nuže, vy bratři z Georgie, Texasu či odkudkoli jste, dejte pozor na 5. verš. Zastavme se tu na několik minut.

„Předzřídív nás ke...“ Co znamená toto slovo „ke“? Poukazuje na to, kam náležíme. Jdu k pramenu. Jdu k židli. Rozumíte? Jdu k psacímu stolu. *„Předzřídív nás ve Svě lásce skrze Ježíše Krista ke zvolení za syny, kteří by Mu náleželi podle dobře libé vůle Svě.“*

Podle dobře libé vůle Svě. Čí zalíbení to bylo? Čí dobrota? Jeho vlastní. Podle zalíbení Jeho vlastní vůle. Nuže, co je to uvedení syna? Nechtě mě k tomu nyní dojít. Nevím, zda to budu moci docela probrat, ale chci se dotknout vrcholných bodů. Máte-li nějakou otázku, budete ji moci položit později na konci poselství.

Slyšte! Vaše uvedení není vaše narození. Vaše uvedení není, že se znovuzrodíte, nýbrž že se dostanete na správné místo. Myslím, když jsme se z Ducha Božího narodili, jsme dětmi Božími. Byli jsme předurčení. Chtěl bych vaši pozornost zaměřit na syny v posledních dnech. Byli jsme předurčení, abychom byli uvedeni.

Zde jsme nyní. Nuže, toto zraní trochu letniční lidi. Říkají: „Jsem znovuzrozen! Chvála buď Pánu. Mám Ducha svatého.“ Dobrá, jsi dítě Boží. To souhlasí. Avšak o tom nemluví. Jste předurčení k uvedení syna – uvedení znamená dát synovi správné místo.

Dítě – kolik vás zná předpisy pro uvedení syna ve Starém zákonu? Jistě jste se na to podívali. Narodil se syn. Myslím, že jsem o tom pojednával v jednom kázání. Které je to, Gene? Můžeš si vzpomenout? Je na zvukovém pásku. Co to bylo? Dotkl jsem se toho. Ano, v kázání: „Poslechněte Ho!“ Uvedení dětí.

Když se ve starozákonní době narodil do rodiny syn, byl dítětem rodičů a jako syn rodiny byl dědicem všech věcí. Jako syn byl vychováván vychovateli. (Galatským 4:1–2) Byl vychováván vychovateli, učiteli. Mnozí z vás, kteří čtou překlad krále Jakuba si mysleli, že se to divně poslouchá, když je tam psáno: *„V domě Otce Mého je mnoho domů.“* Jeden dům, mnoho obytných domů? V době, kdy byla přeložena Bible krále Jakuba byl dům doména-panství. *„V království Mého Otce je mnoho domů.“* Ne byt v jednom domě, nýbrž On byl zván Otcem v doméně. Měli to velmi biblické. Tak je to v Bibli.

Když měl nějaký otec velkou farmu o 1000 akrech země nebo něco podobného, pak měl mnoho lidí, kteří tam žili, měl služebníky a služebnice, kterým platil a bydleli tam. Zde jich měl několik, kteří pásli ovce, tam jiné, kteří se starali o krávy, opět jiné, kteří obdělávali pole. Jiní se starali o kozy, další o mezky, atd. Měl rozsáhlé panství. Sedl na osla a jezdil kolem, aby viděl, jak probíhá stříhání

ovcí a podobné práce. Neměl času nazbyt. Odjížděl a staral se o všechny věci ve svém vlastnictví. Chtěl, aby jednou všechno zdědil jeho syn. Měl být dědicem.

Jestliže jsme se narodili skrze Ježíše Krista do království Božího, jsme dědicové nebes, spoludědicové Ježíše Krista, neboť On zaujal naše místo. ON se stal nám podobný, abychom se my mohli stát podobnými Jemu. Vidíte? ON se stal mnou, abych mohl být Jím. Spoludědicové s Ním, myslete na to jeden každý z vás.

Vzpomeňte si, že Bůh vás předzvěděním předurčil pro tento stav. Rozumíte tomu všichni? Potom zvedněte ruku. Bůh vás předvídáním určil, abyste přišli do zaslíbené země. Co je zaslíbená země pro věřícího dnes? Zdvihněte vysoko ruku, jestliže to víte. *„Zaslíbení to platí vám i vašim dětem a všem, kteří ještě daleko jsou. A stane se v posledních dnech, praví Pán, že vyleji Svého Ducha na všechno tělo, na vaše syny a dcery.“* A Izaiáš 28:10–12: *„Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, zprávu za zprávou, zprávu za zprávou, trochu odtud, trochu od onud. Avšak jakoby neznámou řečí a cizím jazykem mluvil k lidu tomuto. Kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustálému, toť jest pravím odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti.“*

Co to bylo? Právě tak jako s lidmi, kteří přišli z Egypta a prošli celou pouští. Přiblížili se té zemi tak blízko, že ochutnali hrozny té země. Bratři, pro ty muže tam bych to rád vzal zpět k Židům 6. Jak bych to mohl udělat? Jsou to hraničně věřící, nikdy nepřejdou na druhou stranu. Nemohou přejít. Ježíš to řekl. Oni řekli: *„Naši otcové jedli mannu na poušti.“* A Ježíš odpověděl: *„Oni všichni zemřeli.“* Tak to je. Řekl: *„JÁ jsem ten chléb života, který sestoupil z nebe. Člověk, jenž jí tento chléb, nikdy nezemře. Bude-li tento chléb jíst, bude mít věčný život.“* JÁ jsem Strom života ze zahrady Eden.

Nyní vidíte, že tito lidé se tak přiblížili. Nechci se vracet k Židům 6, ale tak je psáno – tito lidé byli kdysi účastníky, dostali se tak blízko a okusili daru nebeského. Oni přitom jedli, viděli, jak se dala uzdravování, viděli lidi pod mocí Boží, viděli, jak byl život lidí proměněn. Ale sami nepřiložili ruku k dílu. Ó, ne! Je nemožné, aby taková, kteří jednou okusili moc budoucího světa a potom přece odpadli, se ještě jednou obnovili ke změně smýšlení, protože pro svoji osobu znovu křižují Syna Božího a vydávají Ho v posměch a znevažují krev Smlouvy, kterou byli posvěceni.“

„Náležím k církvi, která věří v posvěcení.“ Až sem je to dobré, ale nejdete dostatečně daleko. Jistě! Na poušti byli posvěceni. Ano, jistě! Měli měděného hada, měděný oltář, měli vše, posvěcení, ale aby vešli do odpočinutí, museli do Kanánu.

Ještě k Židům 4. Nemluvil On o odpočinutí? Bůh jim dal odpočinutí sedmého dne. Na jiném místě hovořil David o dni odpočinutí. Potom jim On dal jiné odpočinutí: „*Pojďte ke Mně všichni, kteří jste unaveni a obtíženi a Já vám dám odpočinutí.*“ Vejděte do tohoto odpočinutí! Neboť kteří jsme vešli do tohoto odpočinutí, přestali jsme se svými skutky jako Bůh se Svými o sabatu. Jistě, to je váš sabat: odpočinutí! To je váš skutečný pokoj – v této zaslíbené zemi!

Duch svatý je zaslíbení pro Jeho lidi. Proč chtějí ještě školené kazatele, kteří jim dovolují, aby nosily šortky, stříhaly vlasy, používaly rtěnky a kteří mužům dovolují hry, pití piva, vyprávění žertů a rozličné věci a jmenují je potom ještě členy církve. Zvolují něco takového a odmítají vedení Ducha svatého. Bible říká, že Jeho Slovo je ostřejší, než dvousečný meč a rozděluje morek od kosti a rozlišuje myšlení srdce, ano, dokonce myšlení srdce, ano dokonce myšlenek ve vašem smýšlení.

Milujeme-li svět a věci, jež jsou na světě, pak ani láska Boží v nás není. Mnoho je povolanych, ale málo vyvolených. Neboť úzká je cesta a těsná brána, která vede k věčnému životu a jen málo je těch, kteří ji nalézají. Mnozí přijdou v onen den a posadí se v království Božím s Abrahamem, Izákem, a Jákobem, ale děti království budou vyvrženy ven a řeknou: „Pane, nečinili jsme toto ve Tvém jménu? Nekázali jsme? Nejsem Dr. XY a vele důstojný YX?“ Ježíš odpoví: „*Nikdy jsem vás nepoznal. Odejděte ode Mne, činitelé nepravosti! Neznám vás!*“, „*Ne všichni, kteří Mi říkají Pane, Pane, vejdou, nýbrž ti, kteří činí vůli Mého Otce, který je v nebesích.*“

Vidíte, vejít do zaslíbené země! Jak se tam dostaneme? Jako Církev jsme k tomu předurčení předvídaním Božím. Předurčil nás, k čemu? Ke Své cti. Svou milostí k oslavování a uctívání Boha. Otec tam seděl na počátku sám v Sobě existující, nic kolem Něho. Chtěl něco, co by Ho uctívalo, proto předurčil Církev a vyvolil před ustanovením světa a zapsal jejich jména do Knihy života zabitého Beránka, aby se k Jeho cti a Jeho chvále objevili na konci času, až všechny věci v tomto jednom Muži, Kristu Ježíši, budou shromážděny. Ó, čest! To je ono. Můj bratře, má sestro, právě to je ono! Nikdy se od toho nevzdalujte! Bůh vás Svou volbou milosti zavolal a Svou volbou milosti posvětil. Bůh vás Svou volbou milosti a Svou mocí pokřtil a uvedl vás do země odpočinutí. Ti, kteří vešli v odpočinutí, přestali bloudit, přestali se svými skutky, jako Bůh se Svými. Mají nevýslovnou radost a jsou plni slávy. Strom života kvete v nich. Mají shovívavost, mírnost, dobrotu, trpělivost, víru, pokoru, atd. Strom života v nich kvete, neboť svou naději zakotvili v Ježíši Kristu. Duch svatý dává svědectví a potvrzuje to znamením a divy, které provázejí věřící. Znamení budou provázet ty, kteří uvěří. A zatím co chodí a uzdravují nemocné, vymítají d'ábly, mluví jazyky, vidí vidění, chodí a mluví s Bohem. Dábel jimi nemůže pohnout,

jsou stálí a vyhlížíjí po věčném životě. Zapomínají na věci minulosti, usilovně spěchají vpřed k vytčenému cíli podle vysokého povolání v Kristu Ježíši. Vidíte, to je Církev.

Jak se tam dostat? Nemůžete říci: „Pane, jednoho dne jsem začal kouřit, padl jsem a myslel...“ Ó, ne, ne, ne!

Předurčení! ON nás zavolal a když jsme Ho následovali, řekli jsme: „Ó Bože, byli jsme ztraceni a nehodní. Neměli jsme ani touhu se zachránit. Naše povaha byla špinavá. Od počátku jsme byli ve špíně.“

Jděte do vepřína a řekněte staré svini: „Pohled' sem, staré děvče, chci ti něco říci: Je to nesprávné, že piješ močůvku.“ Ona jen zachrochtá. Právě tak málo jste se sami mohli zachránit. To přesně souhlasí. Řeknete: „Dámo, neměla bys nosit takové šaty, měla by ses pořádně oblékat. Měla bys toto dělat. Neměla bys tam chodit. Neměl bys mít tyto hráčské společnosti. Neměl bys kouřit, neměl bys to a to dělat, neměl by sis takto počínat.“ Jen zachrochtá: „Náležím tam a tam.“ Více nevědí.

„Chtěl bych ti říci, že jsem právě tak dobrý, jako ty.“ Hled'te, odmítají vedení Ducha svatého, neboť Bible říká: „Milujete-li svět nebo věci světa, pak není láska Boží ve vás.“

Co vás činí tak zvláštními? Jste svaté společenství lidí. Co jste učinili? Přišli jste z jedné země a přešli do druhé. Jak jste se tam dostali? Je to zaslíbená země. Jaké zaslíbení? „*A stane se v posledních dnech, praví Pán, že vyleji Duch Svého na všechno tělo.*“ Skrze jednoho Ducha jsme byli vekřtěni do této zaslíbené země bratři a sestry, s čistotou srdce, žádná závist, žádné nepřátelství, nic! Amen. Haleluja. Nedbám o to, jestliže nějaký bratr zbloudí, lhostejno, co udělá, budeš ho hledat.

Před časem jsem šel za jedním bratrem, který zbloudil a jeden mladý hoch mi řekl: „Nech toho lotra jít, nech ho na pokoji!“

Řekl jsem: „Kdyby to někdy se mnou došlo tak daleko, že by mé srdce necítilo s bratrem, pak by bylo na čase, abych šel k oltáři, neboť jsem odpadl od milosti. Budu chodit tak dlouho, dokud ve mne bude dech a nějak ho dostanu.“

Ó, ano! Zastihl jsem ho a přivedl zpět. Je ve stádcí, v bezpečí. Ano, byl by zabloudil tak jistě, jak svět stojí.

Před nějakým časem jsem viděl, jak tam seděla nějaká chudá žena a policejní úředník na mě volal a řekl: „Měla by přijít do kazajky, je pomatená, ztratila rozum.“ Donesli ji do hotelu, dokud jsem nepřišel.

Řekl jsem: „To je dobře.“

Policista řekl: „Billy,“ – znám ho dobře od dětství. Řekl: „Jestli bych ti mohl nějak pomoci...“

Odvětil jsem: „To je dobré!“

Zeptal se: „Můžeš jí pomoci?“

Řekl jsem: „Ne, ale On může! Dej ji sem ven!“ Vynesli ji ven a ona nás v pokoji opustila. Co to bylo? Vyslali jsme za ni modlitbu vzhůru. Amen.

Zeptali se jejího muže: „Máme zavolat lékaře?“

Odpověděl: „Lékař pro ni nemůže nic udělat.“ To souhlasilo. Byla pomatená, lékař pro ni nemohl nic udělat.

Řekli: „Naše jediná naděje je, abychom přišli tam.“

Řekl: „Billy, nerozumím tomu.“

Řekl jsem: „To ani nečekám. Nečekám, že bys to pochopil. Ale ani já tomu nerozumím.“ Ne, bratře, ale Bůh v nebi mi ukázal tuto cestu před dlouhou dobou. Něco šlo za mnou. Amen. Nebylo to, že bych já chtěl přijít, ne, ale něco šlo za mnou. Neboť před ustanovením světa Bůh předurčil, že Mu budeme náležet, k Jeho cti a oslavení. Haleluja! Slyšte, ty, které On předem poznal, ty zavolal. Souhlasí to? Zavolal tě? Proč tě zavolal? ON tě předem poznal. Ty, které předem poznal, ty povolal. Ty, které povolal, ty posvětil. Souhlasí to? A ty, které posvětil, ty oslavil. Amen. Tak to říká Bible. Které předem poznal, ty povolal. V každé generaci. Které povolal, ty již oslavil. Přečtu vám to místo z Písma. Dobrá!

„A předurčil nás skrze Ježíše Krista za syny podle libé vůle Svě k chvále slávy...“

Ó, chápete to? K chvále slávy. Tak, že tam O může sedět po věky, které přijdou a Jeho děti budou volat: „Abba, Otče! Abba, Otče!“ Andělé se ptají: „O čem hovoří? O čem mluví?“

Je to tak podivuhodně vylíčeno v podobenství o ztraceném synu. Byl jsem ztracen. Toto je můj syn. Byl jsem ztracen a byl jsem znovu nalezen. Byl mrtev, avšak nyní opět žije. Přineste nejuťnejší tele, nejlepší roucho, prsten a dejte ho na jeho prst a buďme veselí. Není divu, že jitřní hvězdy zpívaly a synové Boží jákali radostí, když viděli plán vykoupení, když Bůh zapisoval vaše jména do knihy před ustanovením světa.

„...kterou nás zahrnul ve vši moudrosti a prozíravosti...“

Vůbec jsem se dosud nedostal k uvedení syna. Je příliš pozdě? Uvidíme, jak je pozdě. Dobrá, pokračujme dále kvůli lidem, kteří přišli zdaleka.

Uvedení syna. Dovolte mi ukázat vám, k čemu se to děje. Otec, který má velké panství, objíždí kolem. Narodí se syn. Ó, je tak rád. Tak je to také s Bohem. Víte,

co otec dělá? Hledá nejlepšího vychovatele. Víte, co je vychovatel? Je to učitel ve škole. Najde nejlepšího učitele školy v celé zemi. Nevzal by nějakého lumpa, chtěl by, aby se jeho chlapec stal správným hochem.

Nechtěli byste, aby se vaše děti staly také takovými? Jistě, dáváte to nejlepší, co můžete. Když bychom my, lidé, chtěli něco takového, oč více Bůh myslí na své děti! ON dává to nejlepší, co má.

Chce najmout muže, který je upřímný. Nechtěl by někoho, kdo řekne: „Juniore, můžeš dělat nebo nedělat co chceš miláčku.“ A otcí: „Ó ano, otče, jde to s ním moc dobře, je to milý hoch.“ Poklepe mu na rameno a zastrčí mu pero za klobouk. Ne, ne! Ten chlapík by byl ihned propuštěn. Jistě! Přeje si muže, který je pravdivý. Jestliže je s tím mládencem všechno dobré, pak mu to řekni. Jestli ne, řekni mu, co je nesprávné.

Jestliže pozemský otec tak smýšlí, nechtěli byste, aby k vám byl člověk čestný, aby vám učitel ve škole řekl pravdu o vašich dětech? Jistě! Nuže, co si myslíte, jak smýšlí Bůh? ON ví všechno, my nikoliv. ON ano. My jsme omezení, nemůžeme to vědět. Ale u Něho neexistuje žádné omezení. Ví všechno. Víte, co Otec učinil? Neřekl: „Vezmu papeže, aby bděl nad mým dítětem.“ Neřekl: „Přivedu mu biskupa!“ Ne, ne! To neučinil. Věděl, že papež by byl převrácený a biskup také. Nikdy neřekl: „Vezmu představeného, který by bděl nad Mou církví.“ Ne, ne! ON vzal Ducha svatého. To byl Jeho vychovatel, aby vychovával Jeho děti. Jak byste poznali, že to je Duch svatý? ON mluví skrze lidské rty. Jak potom víte, že mluví pravdu? Jestliže vidíte, že Duch svatý pokaždé skrze ústa mluví přesně pravdu, předpovídá věci, jež se dokonale splní, jak řekl Samuel, potom víte, že je to pravda. Je to správné. Neboť Bůh řekl: „Když vysloví něco, co se nestane, neposlouchejte ho, neboť Já nejsem s ním. Ale jestliže se to stane, poslouchejte ho, neboť Já jsem s ním.“ Vidíte, tak to je. Tak to On činí.

Nuže On obchází. Co myslíte, že by vychovatel řekl, kdyby musel jít k Otcí a říci: „Tvé děti jednají strašně. Říkám Ti, Tvůj hoch je odpadlík, který nepřijímá žádné učení. Takového chlapíka jsem ještě neviděl. Kdybys věděl, co dělá! A Tvá dcera! Nevím, co si s ní počneš, vypadá jak ... je zmalovaná, jako ty filistínské. Chce se prostě chovat jako ony.“

„Moje dcera?“

„Ano, Tvá dcera!“ To je to, co Duch svatý musí říci o dnešní církvi. Není divu, že nemůžeme mít probuzení. Hleďte, to je pravda.

„Co je s Mým synem?“

„Ach, to stejné!“

„Cože?“

„Ty jsi vždycky říkal, kde mají být ovce paseny, jakou potravu mají dostávat. A víš co učinil? Hnal je dolů, tam k tomu plevelu. Zahnal je do potoka a necháváje tam ležet a ohlodávat staré vrby, jsou tak ubohé, že sotva budou moci vyjít.“

To jsou biskupové a pastoři, kteří popírají Moc jako takovou.

„Říkám Ti pravdu, tak nervózní ovce jsem v celém svém životě neviděl.“ To se Mu nelíbí. Ne!

„Víš, jak se stará o stáda na tom návrší? Nařídil jsi, aby byla krmena vojtěškou, aby byla tučná.“

„Ano.“

„A víš, co jim dává?“

„Ne.“

„Dává jim plevel. Musí se připojit k sjednocení. Nikdy jsi nic takového v životě neviděl. Víš, co dělá? Vyjde ven a vykouří silný doutník, odpadl. Má s sebou svoji ženu. Ona nosí šortky, jako to dělají Filistínky.“

Takové poselství musí dnes Duch svatý předávat o církvi. Co si o tom myslíte? To je uvedení syna. Co On učinil? Předurčil nás pro synovství. Dal nám Ducha svatého. Ale vyčkejte okamžik. Uvedení syna, je to, o čem mluvíme: Uvedení.

„Víš, co dělá? Bylo malé shromáždění s uzdravováním a zastavil se tam biskup. Jeden bratr se modlil za nemocné. Ale biskup řekl: ‚S tím přestaňte!‘

‚Ó, ano, otče biskupe, ihned s tím skončíme.‘

‚Nechci, abyste se toho účastnili.‘

‚Ó, ne, otče biskupe, určitě ne.‘

Přišel jsem a řekl mu pravdu z Tvého Slova. Pohled', zde to je. Přečetl jsem mu Tvé zákony, co má dělat, ale neposlouchá Mě. Říká: ‚To bylo pro jiný čas, pro jiného syna, v jiném čase, to se mne netýká!‘

Tady to máte, to je pravda, přátelé. Nepoznáváte, v čem církev zmeškává své uvedení, proč nemáme probuzení, proč věci nejdou vpřed? To je ten důvod.

Jozue řekl: „Gáde, chtěl bych, abys zaujal své místo. Přesně podle plánu je tvé místo zde. Zde vejdi Gáde a zůstaň tam. Benjamine, zaujmi tamto místo. A všichni zůstaňte vzdáleni od hranic filistínských.“ Jozue se vrátil a všichni byli u filistínských a měli velkou slavnost. Tancovali dokola, všechny filistínské ženy tancovaly a měly velký čas. Jozue se poškrábal na hlavě a řekl: „Co nyní?“ Právě to se děje teď. Ne všichni, díky Bohu, ne všichni, ale příliš mnozí.

Co se potom stane? Dbejte na to! Dovedete si představit, že Vychovatel, Duch svatý před Otcem zčervená, musí-li oznámit: „Ó, řekl jsem mu to,

ale nechce poslechnout. Řekl jsem mu to a nechal jsem mu to z té knihy přečíst. Poslal jsem prostého kazatele, aby mu ukázal, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky a víš co? Raději pozval jednoho z těch pásáků koz, aby jim řekl, že to bylo pro jiný věk. Strašně zapáchal, ten kozlí zápach, víš, od cigaret, páchl tak strašně, když prošel okolo. Ale říkám Ti, tento pastevec koz byl ověšen mnohými vyznamenáními, kdyby chtěl někdo napsat jeho tituly, pak by pro všechna označení potřeboval půl stránky. Je pravda, že je oblíben v té zemi, mají ho rádi, ale řeknu Ti, neví skutečně nic o potravě pro ovce. Ale to je to. Nechce Mě poslouchat,“ říká Duch svatý.

„Snažil jsem se mu říci, že Ty jsi tentýž včera, dnes i na věky, ale to nechápe. Je největším zbabělcem, jakého jsem kdy v životě potkal a církev ho při tom jmenovala okresním biskupem apod. Všichni lidé ho poslouchají. Také tam mají něco, co jmenují televizí. Pustí to a přicházejí ženy napolo oděné a chovají se tak, víš, mnohé z Tvých dcer se toho účastní.“

„Ó, to snad né!“

„Ano, jistě, dělají to. Některé z nich volají po probuzení, Otče. Skutečně by to chtěly. Některé z nich jdou přímo touto linií, stojí na Slovu pevně, jak jen mohou. S ostatními si nevím rady. Jsou daleko vzdáleni. Víš, co ty druhé dělají? Posmívají se a říkají: „Je to skupina snílků.“

„Ach, to Mne rmoutí.“

Změňme nyní obraz. Syn Otce je dobrý hoch. Zde je Otec s Vychovatelem, Duchem svatým. Duch svatý podává zprávu: „Kdykoli jsem řekl: Jdu tam,“ řekl syn: Jdu s Tebou.’

„Musíme vzhůru na kopec, synu!“

„Půjdu s Tebou. Důvěřuji Ti. Když zemdlím, zdvihneš mé ruce a budeš je pevně držet.“

„Ale v horách j sou lvi.“

„Nevadí, jen když jsi tu, pak to nevadí. Půjdu rovnou tam.“

„Tam jsou těžkosti, jsou tam kluzké skály.“

„Nedbám na to, neboť držíš moji ruku, půjdu s Tebou. Půjdu spolu s Tebou.“

„Ó, víš, tvůj Otec dělal totéž.“

„To všechno je dobré.“

Šel vzhůru na pahorek. ON říká: „Víš co, Otče? Tvůj syn je, jakoby Ti z oka vypadl. Je právě takový, jako Ty. Ke každému Slovu, které řekneš, říká: „Amen.“ Před několika dny jsem ho vedl, aby otevřel Bibli, kde je psáno: *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“* A víš co řekl? Jásal a zdvihl vzhůru své ruce

a zvolal: ‚Haleluja, amen.‘ Víš, že zde ve Tvém Slově je psáno: *‚Skutky, které Já konám, bude ten, kdo ve mne věří, také konat.‘*

„Ano, vím, napsal jsem to Svému synovi. Vzpomínám si na to.“

„Ó, když to viděl, jásal, skákal nahoru a dolů a volal: ‚Haleluja, Pane, vezmi všechny svět ze mne pryč. Učiň mě tak.‘ Ano, Pane, všechny tyto věci dělal.“

„Z tohoto syna se tolik raduji,“ řekl Otec. „Je to dobrý syn. Pozoruj ho ještě několik let, jak se bude vyvíjet a jaké dělá pokroky.“ Po uplynutí několika let On podává zprávu o dalším pokroku: „Roste ještě víc v milosti. Vyhýbá se plevelu. Reknu Ti, že skutečně umí zacházet s ovcema. Právě tak, jako Ty. Nikdy jim nedává mořskou trávu, ani jiný plevel. Když přijdou a řeknou: ‚Chceme se připojit ke kostelům,‘ řekne: ‚Budte tiše, to nepotřebujete. Co potřebujete, je: *‚Čiňte pokání a dej se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů a přijmete dar Ducha svatého.‘*“ Ano, to jim říká.“

„Opravdu to říká?“

„Ano, zcela jistě.“

„Nuže, právě tak jsem to napsal.“

„Přesně tak to říká.“

„Ano.“

„Jedno místo z Písma zní: *‚Zůstaňte v Jeruzalémě dokud nebudete oděni moci z výsosti a budete Mi svědkové v Jeruzalémě, v celé Judei a Samaři a až do končin země.‘* Když to četl, vzkřikl: ‚Haleluja! To je to, co potřebujete!‘ Víš, co dělá? Přivádí je k tomu a zůstává s nimi tak dlouho, dokud to nepřijmou. A když se začnou hádat, řekne: ‚Okamžik, okamžik, tak se chovají kozlové, nikoliv ovce.‘ Někdy mu to mají za zlé, ale poklepe jim na ramena a opět je uklidní. A všechno je zase dobré. Skutečně tomu rozumí, ovce udržet pohromadě. Ó, ano, říkám Ti. Také jsem viděl, jak mu řekl arcibiskup, že nesmí přijít do tohoto města, aby tam měl shromáždění. Ale víš, vedl jsem ho tak, že řekl: ‚Půjdu tam přesto.‘“

Hled'te, jako se všemi těmi zvukovými pásky. Říkají: „Nevydávej je!“ A přece se dostaly všude.

„Otče, šel do těch měst a oni řekli: ‚Nebudeme ho podporovat.‘ Ďábel tam šel a řekl: ‚Vsadím se, že ho od tohoto města odradím.‘

Řekl jsem: ‚Nedokážeš to. Řeknu-li mu, aby šel, pak jde. Ujisti'uji tě, že půjde.‘

‚Ne, ne, ne! Svolám své agenty. Přece tu nechcete starý fanatismus, stará božská uzdravování a všechny ty staré věci Ducha svatého. To už pominulo ode dnů apoštolů. Všechno to tehdejší není k ničemu.‘

Pokoušel se jim dát starý plevel a něco takového. Ale víš, že přesto šel? Šel tam a začal rozdělovat dobrý pokrm a ovce začaly jíst, jak mnoho mohly. Ó, ano! Zatímco měly shromáždění s uzdravováním, začali mnozí z mladých lidí poznávat ten pokrm. A víš co udělali? Bylo to tak dobré, že běželi k sousedům a řekli: „Vezměte si to, vezměte si to! Mladiství, probud'te se! To zde to je: Čiňte pokání, jeden každý z vás a dejte se pokřtít na jméno Ježíše a budete moci přijmout Ducha svatého. Je to pro všechny, kdo chtějí. Ať přijdou a uvidí, co Bible říká.“

Hled'te, prostě prožívají podivuhodný čas.

„Ó, to je Můj syn! To je Můj hoch. Myslíš, že správně vyrostl?“

„Určitě, tomu věřím,“ říká Duch svatý. „Testoval jsem ho, zkoušel na ten i onen způsob. Nechal jsem ho onemocnět, nechal jsem ho porazit, nechal jsem ho utiskovat, dovolil jsem satanovi, aby s ním dělal všechno, co jen mohl, ale vždycky znovu povstal. Zůstal vždy stejný. Vždy znovu se vzchopil. Uvrhl jsem ho do nemoci, dal jsem ho do nemocnice. Vyvedl jsem ho odtud a učinil s ním to i ono. Dopustil jsem, aby se jeho žena obrátila proti němu, dopustil jsem, aby se jeho sousedí proti němu obrátili, všechno jsem proti němu postavil. To vše nic nevadilo. Řekl: „1 kdyby mě zabil, budu Mu nadále důvěřovat.“⁴ Usmrtil jsem jeho rodinu, vzal jsem to i ono, leccos učinil. To všechno jsem učinil. Učinil jsem to i ono, i jiné ještě. Přesto se napřímil a řekl: „1 kdyby mne zabil, přesto Mu budu sloužit.“

„Náleží Mně. Ó, myslím, že bychom ho měli vyvolat na nějaké malé obzvláštní místo a vykonat uvedení.“

Když otec ve Starém zákonu poznal, že jeho syn vyrostl a uzrál do nastolení... Narozeni jako děti, ale potom jsou synové. Ale oni již nebudou jako děti nebo obyčejní synové, až přijmou zralost a ukáže se, co jsou. Teprve potom ho vyvolá.

Zde jsme církvi. Jste připraveni? Poněkud se připozdilo. Jeden každý z vás se kousni do prstu a probud' se a otevři své srdce ještě na několik minut. Hled'te, dáme církvi její místo. Když církev přijde do tohoto stavu, potom řekne: „Manassesi, ty patříš sem a Efraime, ty patříš tam.“ Potom je vezme na určité místo, Otec to učiní a vezme ho na nějaké návrší, bude slavnost a všichni se shromáždí kolem něho. A On řekne: „Chtěl bych, abyste všichni věděli, že toto je Mé dítě. Dosazuji je za Svého syna a chtěl bych, abyste ho všichni respektovali. Obléknu ho, obdrží zvláštní roucho a chtěl bych, abyste věděli, že jeho jméno na každém šeku bude právě tak platné, jako Mé. Je Mým dítětem a Já ho dosazuji do rodiny, ačkoli je Mým synem již od narození. Od té doby co přijal Ducha svatého, je Mým synem. Ale nyní mu dávám pozici autority. Co propustí, je propuštěno a koho přijme, bude přijat.“

„*Amen, amen pravím vám, jestliže k tomuto stromu řeknete, přesad' se a nebudete pochybovat, ale věřit tomu, co jste řekli, tedy se to stane.*“
Můžete obdržet, co vyslovíte. Vidíte to? On je Mým synem.“

Kolik vás ví o uvedení syna poté, co se osvědčil? Četli jste kdy v Bibli o uvedení syna? Nuže, Bůh učinil totéž se Svým Synem, když Ho vzal na horu Proměnění. Vzal s sebou vzhůru Petra, Jakuba a Jana. Tři svědky této země. Tu byli na hoře Ježíš, Mojžíš, Eliáš a Bůh. Stáli na hoře. A brzy na to uviděli před sebou Ježíše oslaveného. Souhlasí to? Kolik jich to místo Písma zná? Co činil? ON Ho oděl do roucha nepomíjitelnosti a je psáno: „Jeho roucho zářilo jako slunce.“ Souhlasí to? Oblak Ho zastínil. Petr, Jan a Jakub padli na svůj obličej. Viděli tam stát Mojžíše a Eliáše, jak mluví s Ním. Mojžíš zemřel a byl 800 let předtím uložen do neznámého hrobu. Eliáš 500 let předtím vjel ve voze do nebe. Přesto tam byli a mluvili s Ním. Hled'te, On tam vzal Ježíše vzhůru, aby je viděl a aby Mu ukázali všechny věci, o něž šlo. Mluvili s Ním, měli s Ním rozhovor.

Když Petr opět vzhlédl, nebylo již oslavení při Ježíšovi. Viděli již jen Ježíše samotného a z oblaku vyšel hlas, který pravil; „*Toto je Můj milovaný Syn, Toho poslouchejte.*“ Nyní je Jeho jméno tak dobré, jako Moje. Poslouchejte Ho. To je ono: dosazení – dát synu místo.

Nuže, Bůh se snaží, jak stojí psáno v ep. k Efezským, přivést tam Církev letnic. Chápete to? Musíme ukončit, neboť je pozdě. Děti jsou unaveny. Chtěl jsem zde dojít ještě k jednomu verši, ale musím dříve dojít k poslední části 13. verše. Zapečetění zaslíbeným Duchem svatým. Probereme to v neděli.

Co nás uvede dovnitř a jak to obdržíme? Nuže, abyste poznali pravý stav, kdo jste. Nejdříve jste se zrodili skrze Ducha svatého do království. Kolik vás to ví? Jako příští jste byli předurčení. K čemu? K dosazení. Co je to? Byli jste předurčení, abyste zaujali své místo.

Ó, myslím, že zde sedí sestra Scottová. Nejsi to ty, která jsi tu byla dnes s jednou ženou? Někde ve světě je šířeno učení, v různých částech země a mnoho jsem o tom slyšel, že Ježíš je na zemi zde a chodí tu v těle. Vejde dovnitř a toto činí. To je lež. Jeho Duch svatý je zde a snaží se, aby přivedl církev na správné místo, uvedl ji ve správný stav, dal jim místo v zaslíbené zemi, aby tam mohli vejít a všichni nepřátelé byli vyhnáni.

Manasses nemůže zaujmout svou zemi. Nemohu mít shromáždění s uzdravováním. Jdu-li tam a káži-li křest na jméno Ježíše Krista, řeknou trojiční bratři: „Ó, on je Jesus only.“ Nemohu tam pořádat shromáždění s uzdravováním, polovina jich řekne: „Božské uzdravování je v pořádku.“ Mnozí z nich se radují z divů Pánových. Jiní řeknou: „Věřím, že bratr Branham je prorok, řeknu ti,

dokud je na něm Duch během daru rozeznání, je to služebník Pána, ale jeho učení není dobré. Nestojí za nic.“

Kdo kdy slyšel takový nesmysl? Buďto je to od Boha, anebo není. To je pravda. Buďto je od Boha všechno, nebo nic. To je to. Jak má člověk jednat?

Manasses neudrží zemi, Efraim si neuchová svou zem, Gád a Benjamin si neudrží svou zemi, všichni přebíhají k Filistínským a všechno je zmatené. Jak potom můžete být dosazeni? Zrodili jsme se z Ducha svatého jeden každý z nás. Souhlasí to? Kam jsme se zrodili a k čemu jsme předurčeni? Narodili jsme se a jsme předurčeni k dosazení, abychom byli přesazeni do Těla Kristova. Vidíte, co míním?

Co je Tělo Kristovo? Někteří jsou apoštolé, někteří proroci, jiní učitelé, jiní evangelisté a jiní pastýři. Souhlasí to? Jsme vyvoláni. Jiní mají dar mluvení jazyky, výklad jazyků, moudrost, poznání, divy, divů činění, všechny ty různé dary. Co učinili? Oni to všechno konali. Ale když je to kdoví jak lehkovázně konáno, když se jeden zdvihne a mluví v jazycích, potom opět někdo jiný mluví, potom nastane zmatek a nepořádek. Když kazatel potom, co mluvil, dá oltářní zvolání a někdo se zdvihne a mluví v jazycích a zvolá: „Haleluja, čest buď Bohu!“ A kazatel potom přesto pod pomazáním pokračuje s poselstvím, potom řeknou lidé: „S ním to nesouhlasí.“ K tomu dochází, protože nebyli poučeni.

Bible říká, že duch proroků je podřízen prorokům. Bůh není původce nepořádku. Stojím-li zde, sloužím pod pomazáním Božím. Nehledě k tomu, jak velice by někdo chtěl mluvit jazyky, zůstaňte tiší, až Bůh zde skončí. Mluvíte-li potom v jazycích, nemůže se jednat o nějaké opakování míst z Písma, neboť Bůh nepoužívá pouhá opakování. Je to přímé poselství na někoho. Zeptejte se mě, zda byste třeba jen jednou mohli prstem ukázat, kdy Duch svatý během rozeznání něco někomu řekl, zda se přitom jednalo o opakovanou citaci nějakého místa z Písma. Bylo mu řečeno něco, co je nesprávné, něco, co učinil, něco, co musí udělat, nebo co se stalo a podobně. Je to tak?

Tak je to také s mluvením v jazycích a výkladem. Je-li někdo v církvi, kdo mluví v jazycích a někdo jiný vykládá, nechtě to tak konat. Bratr Neville se postaví a mluví v jazycích a tento bratr zde dává výklad. A řekne: „Řekni tomu muži zde, že včera šel tam a učinil něco převráceného. Doktor ti dnes řekl, že máš rakovinu. Jdi a dej tu věc do pořádku a vrať se sem a uveď to s Bohem do pořádku.“

Ten muž řekne: „To je pravda. Je to tak.“ Potom je Bůh s vámi. Ale jak to můžeme dělat tímto způsobem? Je to jen zmatek, vůbec žádné dosazení. Ep. Efezským se to pokouší učinit. Oni ji předcházejí. Proto to zmeškají.

Byli jsme předurčení k uvedení do práva synovství. Kolik z vás tomu rozumí, co míním? Zvedněte ruce.

Uvedení. Byli jsme Duchem Božím zrozeni. Jistěže jsme přijali Ducha svatého a voláme: „Abba, Otče! Haleluja! Čest buď Bohu!“ To je tak, jsme děti, avšak nejdeme vpřed. Nemůžeme porazit Filistínské. Hled'te, Billy Graham tam stál a mohamedán ho vyzval, aby to dokázal.

Jack Coe tam stál; avšak někdo z církve Kristovy, kdo předstíral, že je křesťanem potřásl rukou tomu atheistovi. Podal ruku takovému ďáblovi, jako je Joe Lewis, volnomyšlenkáři, který klnul Bohu a řekl: „Něco takového, jako Bůh to stejně neexistuje.“

Tohle se odehrává mezi těmi, kteří si říkají církev Kristova. Podali si navzájem ruce a zaujali postoj proti bratrovi Jackovi Coe. Co proti tomu můžete učinit? I mnozí letniční jsou proti němu, ačkoli každý kazatel v zemi by s ním měl stát a modlit se: Ó Bože, sešli Svoji moc.

Hled'te, tu se nacházíme, nemůžeme být dosazeni. Efraim nechce zůstat na své straně. Manasses tam řekl: „Ó, Pán vám dal dobré kukuřičné pole.“ Potom přijde Gád a řekne: „Okamžik prosím, já mám našít oves, avšak naseji raději kukuřici.“ S kukuřicí neměl mít nic společného, ale s ovsem, neboť to mu bylo uloženo. Vy nemáte pást ovce, jste-li pověřeni hlídat dobytek. Bůh by rád církev dosadil, ale všichni chtějí dělat to stejné. „Haleluja!“ Nemůžete je poučit o něčem lepším. Ne. Mají stále ještě povahu kozla. Přinášejí jedno „ale“ za druhým. Nemůžete jim nic říci.

Není to pravda? Jednotlivci se nenechají dosadit do církve. Církev je předurčena pro dosazení do práva synů. Bůh by chtěl vzít člověka a uvést ho do Svě rodiny a něco mu dát. Zkoušejte to nejprve a podívejte se, zda je to správné. Bible říká: „Zkoušejte duchů.“

Jestliže někdo klade nějaký požadavek, pak zkoušejte, zda je to správné. Je-li to správné, hněte s tím vpřed. Potom řekněte: „Pane, sešli nám ještě více. Hněte se vpřed, jděte tak dlouho vpřed, až bude mít každý své místo zabrané. Potom uvidíte, že církev přijme své místo. Potom se Filistínští stáhnou zpět. Šortky zmizí, vlasy budou růst, obličeje budou umyty. Cigarety zmizí, to je tak. Až církev začne vcházet do své mocné síly, stane se některým jako Ananiášovi a Zafiře. Uvidíte to, až svatá Církev povstane společně ve své moci, jako synové Boží, dosazení podle pozic do Boží rodiny. Církev plná moci zde bude stát ve své slávě. Pro ni On přijde.

Vidíte, bratři, jak daleko jsme vzdáleni? Ani o Písmu se nemůžeme ještě dohodnout. Jestliže někdo neuvidí v Bibli křest vodou na jméno Ježíše Krista, je buďto slepý nebo s ním něco nesouhlasí. Tu je ten velký boj.

Chtěl bych, aby mi někdo přinesl místo z Písma, kde v novozákonní církvi byl někdo pokřtěn v jiné jméno, než ve jméno Ježíše Krista. Jestliže byl někdo jinak pokřtěn, musel se dát ještě jednou pokřtít na jméno Ježíše Krista, aby přijal Ducha svatého. Pojd'te a ukažte mi to. Něco takového neexistuje. Takový příkaz není. Ježíš řekl: „*Jděte do celého světa, učte všechny národy, křtěte je na jméno Otce, Syna a Ducha svatého.*“ Ani Otec, ani Syn, ani Duch svatý nejsou jména. Po deseti dnech řekl Petr: „*Pokání čiňte, a dej se jeden každý z vás pokřtít ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů.*“ Tak je to v Bibli.

Potom tu byli takoví, kteří byli pokřtěni Janem a to k pokání. Pavel jim přikázal: „Musíte být pokřtěni ještě jednou. Musíte ještě jednou přijít.“

„Ó, my jsme přece byli ale pokřtěni od toho velkého svatého muže Jana, který pokřtil Ježíše.“

„Nu, dobrá, toto je evangelium. Toto mu bylo zjeveno skrze Ducha svatého. Jsem apoštol Pána a kdyby anděl z nebe přišel a kázal vám něco jiného...“

Přečtu vám to. Bible ... Pavel říká: „*A i kdyby anděl z nebe přišel – neřku-li arcibiskup, papež, představený, kdokoli by to byl, – kdyby vedle toho kázal něco jiného, co jsem vám já nekázal, budiž prokletý.*“ Takový obyčej my neznáme. Něco takového neexistuje. Proč to tito lidé nemohou věřit? Někdo na to přišel. Je to předurčení. „*Všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně.*“

Oč mi jde? Rád bych se v tom vyznal. Přečtu ještě jeden verš. Chtěl bych vám říci, co řekl Pavel o těchto věcech. Stejně poselství, jež jsem vám dnes večer kázal, se odvolává na to, co řekl Pavel o předurčení, o vodním křtu na jméno Ježíše Krista, o křtu Duchem svatým, dosazení do církve, atd. Řekl toto: „*Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není, jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak.*“

Dejte pozor, přemýšlejte o tom, byl to Pavel, který nařídil všem, kdo ještě nebyli pokřtěni na jméno Ježíše Krista, aby přišli a dali se pokřtít na jméno Ježíše Krista. Kolik jich ví, že je to pravda? Kolik z vás ví, že Pavel řekl, že tato tajemství byla skryta od ustanovení světa a jemu byla oznámena, totiž, že jsme byli předurčení k dosazení do synovství. Bylo to určeno. Hled'te, co řekl: „*Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž prokletý.*“

Přečteme další verš: „*Jak jsem již řekl, a znovu opakuji: jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!*“

Bratři, sestry, Bůh mě nechal před několika dny něco vidět. Doufám, že to nezní neuctivě, jsem tak rozrušen, ale myslím, že to není rozrušení, nýbrž jsem během kázání tak požehnán. Zapomínám se a držím vás tu tak dlouho, až jste

unavení a ospalí. Avšak jen kdybyste to mohli pochopit, jak velmi bych vás chtěl vidět tam, na druhé straně. Dovolte mi to ještě jednou říci.

Zeptal se mě: „Chtěl bys vidět, jaký bude konec?“ Ohlédl jsem se a viděl se ležet na posteli. Jistě mě již natolik znáte, abyste věděli, že vám říkám pravdu. Chtěl bych se vás něco zeptat, jako to učinil Samuel před tím, než byl pomazán Saul: „Řekl jsem vám někdy něco ve jménu Pána, co by bylo nesouhlasilo?“ Byla to vždy pravda. Je to tak? „Prosil jsem kdy o peníze nebo něco jiného?“ Ne, to on nikdy neudělal. Nekonal jsem vždy to nejlepší, abych vás přivedl ke Kristu? Chtěl říkat, že čtu myšlenky, že jsem takový, co má nadsmyslné síly. Ovšem, že takové věci musí vyvstat. Bible to tak říká: „Jako Jannes a Jambres se protivili Mojžíšovi...“ Dokázali téměř všechno, co i Mojžíš konal, až nadešla zkouška sil. Myslete na to. Jannes a Jambres nemohli uzdravovat. Mohli vyvolat rány, ale nemohli je vzít pryč.

Bůh je Uzdravovatel. Boží Slovo zůstává pravdou. Snažil jsem se být k vám poctivý. Snažil jsem se říkat vám pravdu a to asi po 30 let. Již 31 let stojím za tímto pódiem. Jednoho dne se mohu za tímto pódiem rozloučit a vejít do slávy. Tam je moje žena, dcera, otec, bratr, milovaní přátelé, všichni byli pohřbeni. Viděl jsem jejich rakve a květiny, jež byly přineseny a vím, že jednoho dne to se mnou tak bude. Nu, je to pravda. V upřímnosti, z celého srdce vám říkám, že věřím, že jsem kázal pravdivé evangelium od Pána Ježíše Krista. Věřím, že každý z vás má být pokřtěn na jméno Ježíše Krista a musí přijmout křest Ducha svatého. Až se to stane, přinese vám to radost, pokoj, shovívavost, dobrotu, pokoru, mírnost, trpělivost, víru.

Nevím, co to bylo, co jsem před několika dny zrána prožil. Nevím to. Nemohu říci, zda jsem byl v těle a viděl vidění, nebo zda jsem byl odtud vzat. Nevím to. Nemohu to říci. Jediné, co vím, je toto: vždy jsem se bál umírání, před tímto malým ostnem. Nebál jsem se toho, že mě Ježíš vezme domů, před tím jsem strach neměl, toho jsem se nebál. Měl jsem strach, že vás potkám a vy budete plout jako obláček mlhy.

Nyní to však vím. Když jsem tyto lidi viděl, byli skutečností. Existoval-li muž, jenž reprezentoval letnice a byl pravým apoštolem, pak to byl bratr Bosworth, čistý, přímočarý. Bratr Bosworth kázal pravé evangelium.

Když jsem ho držel v náruči, zvolal jsem: „*Otče můj, můj otče, vozy a jezdci izraelští!*“

Řekl: „Synu, zůstaň na poli. Pospěš si, abys přišel na misijní pole před těmito mladými chlapíky dříve, než tam přijdou oni se vším fanatismem. Přines jim pravé evangelium, které máš. Tvá služba ještě nezačala být tím, čím bude. Ty jsi kompletně nový Branham. Jsi mladý synu.“

Řekl jsem: „Bratře Bosworthe, je mi 48 let.“

Odpověděl: „Tys ještě nezačal. Nedopusť, aby tam přišli ti mladí letniční kazatelé s mnohým nesmyslem a tu věc otrávilí a diplomaté a celá země se proti tomu postaví dříve, než tam přijdeš ty. Jdi vpřed bratře, jdi vpřed s evangeliem, jež máš bratře Branhame. Věřím, že jsi apoštol respektive prorok Pána, našeho Boha.“

Podíval jsem se na něho, objal ho a řekl: „Bratře, chtěl bych ti položit otázku. Jaká byla tvá nejšťastnější doba nebo okamžik ve všech těch letech tvého kázání.“

Odpověděl: „Právě nyní, bratře.“

Zeptal jsem se: „Víš ty, že zemřeš?“

Řekl: „Nemohu zemřít.“

Ptal jsem se dál: „Proč říkáš, že toto je pro tebe nejšťastnější čas?“ Tam byly malé dveře. Řekl: „Ležím zde obrácen k těmto dveřím. Každým okamžikem by mohl Ten, kterého jsem miloval, Ten, kterého jsem kázal, Jehož jsem se celý svůj život zastával, těmi dveřmi vejít. ON mě odvede a já půjdu s Ním.“

Díval jsem se na něho a pomyslel: „Vidím ho jako Abrahama, Izáka a Jákoba.“ Vzal jsem ho za ruku a řekl: „Bratře, oba věříme stejnému Bohu. Věříme totéž. Z milosti Boží budu kázat, dokud poslední dech neopustí mé tělo. Budu Bohu tak věrný, jak jen mohu být. Nevejdu na žádné kompromisy s evangeliem na nějaké straně nebo místě. Zůstanu věrný tak, jak je to jen možné. Bratře, uvidím tě opět v lepší zemi, kde již nebudeš starý, ale budeš již jen mladý.“

Řekl: „Ty tam budeš, bratře Branhame, neměj obavy.“

Myslel, jsem, že již odejde domů, ale asi za dva měsíce, jednu či dvě hodiny před tím, než zemřel, tam šla moje žena, aby se na něho podívala. Velmi si jí vážil a i paní Bosworthová byla u toho. Spal. Náhle se vztyčil, vyskočil z postele a řekl: „Matko, již léta jsem tě neviděl. Tatínku! Bratr Jim a ty jste se přece u mne obrátili k Pánu v Joliet Illinois!“

Ten dotyčný zemřel již před 50 lety a on řekl: „Zde je sestra XY ze shromáždění ve Winnipegu. A zde je sestra XY. Dlouho jsem tě neviděl. Ty jsi tam a tam přišla k Pánu.“ Během těch dvou hodin podával ruce těm, které přivedl k Pánu. Vrátil se, uleh, položil své ruce křížem a bylo po všem.

Vešel bratr Bosworth do země, do níž mi dal Pán Ježíš nedávno nahlédnout? Jestliže ano, pak je tam dnes jako mladý muž. Bůh nechť dá odpočinutí jeho duši. Kéž bych vždy tak věrně žil, abych vešel do té země. Kéž bych byl věrný služebník Kristův.

Stydím se za svůj život. Stydím se. Jestli jsem zhřešil před vámi lidmi, jste povinni mi to říci. Milostí Boží jsem se snažil být upřímný ve všem, co mi

Bůh prikazuje, abych činil. Avšak přátelé, víte-li co je v mém životě nesprávné, pak jste povinni mi to říci. A hleďte, já jsem to povinován vám, abych zde stál a kázal vám pravdivé evangelium. Jsem vám to povinen, neboť očekávám, že vás na druhé straně opět uvidím jako mladé muže a ženy. Je to jen výdech mezi tím zde a tam. To souhlasí. Je to tu.

Nyní nechť Bůh veškeré milosti, Bůh nebes – říkám to se vši uctivostí – náš Otec to dá, abychom v onen velký den byli představeni a se svými pozemskými těly se vrátili zpět. Budeme moci pít a jíst vinné hrozny a ovoce země. Budou stavět domy a nikdo jiný v nich nebude bydlet. Budou zakládat vinice a nikdo jiný z nich nebude jíst. Až doted' založí někdo vinici a jeho syn ji převezme a potom opět syn tohoto. Ale ne v tomto případě. On bude sázet a zůstane tam, budeme tam provždy. Kéž je mi dopřáno, abych každého z vás v té zemi opět uviděl.

Vím, že tu mluvím k trojičním kazatelům. Neříkám to, abych vás zranil. I já jsem trojiční. Věřím v trojici – tři vlastnosti Boží: Otec, Syn a Duch svatý, ale ne ve tři bohy. Věřím, že jsou tři vlastnosti. Absolutně. Tomu věřím z celého srdce. Otec, Syn a Duch svatý, ale nejsou tři bohové. Jsou tři vlastnosti, tři sdělování Boží. Bůh byl v Otcovství, Synovství a nyní v Duchu svatém. Je to tentýž Bůh ve třech oznámeních – zjeveních. Otec, Syn a Duch svatý není jméno Boží, avšak Bůh má jméno a Jeho jméno je Ježíš. Bible říká, že všechno v nebi i na zemi je nazváno podle jména Ježíš. Bůh měl lidské jméno. Byl pojmenován označením Jehovah-Jireh, Jehova-Raphi. To byla označení Jeho Božství. Avšak On měl jen jedno jméno. To je On!

Skutečně bratři, jestliže se mnou nesouhlasíte, přemýšlejte o tom, tak jako tak se tam s vámi setkám. Bůh vám žehnej. Miluji vás.

Církvi bych rád řekl, že v neděli ráno budeme pokračovat. Chci se pokusit, abych vás zde nezdržoval déle, než do 14 hodin. Potom můžete mít ještě odpolední bohoslužbu, bude-li tak možné, jestliže použiji stejný čas jako dnes večer. Odpustíte mi? Přátelé, nezbyvá nám příliš mnoho času. Nazývám vás milovanými, neboť jimi jste. Jste moji milovaní. Víte co? V Písmu čteme o Pavlovi: „Horlím o vás božským horlením, abych vás představil jako čistou pannu.“

Je-li pravda, co mi bylo v onom dni řečeno, pak vás představím Jemu, až Ježíš opět přijde, jako čistou pannu, řídící se Slovem, které jsem vám kázal. Kážu-li vám, co Pavel kázal své církvi, tedy až vejde jeho skupina, vejde i naše, neboť máme stejnou věc. Amen. Skloňme své hlavy a řekněme: Bůh vám žehnej!
